

Kurt Mahr

KANDIDÁTI SMRTI Z AKONU

Přeložila Anna Storkánová

Fred Heidinger s uspokojením přelétl očima rovnou travnatou plochu, na které přistál s AKOLEM, odtáhl ruce od řízení a otočil se. Právě chtěl pronést nějakou případnou poznámku o zdařilém přistání, když se mu země pod nohama zhoupla.

Svět se rázem změnil v chaos. Monitory se rozzářily přízračným světlem a zaznělo dunění, připomínající bouřku. Fred dostal ránu do hlavy, která jej srazila z křesla a na okamžik zbavila vědomí.

Pak zvuky utichly, přístroje přestaly fungovat, světla zhasla a loď se ponořila do tmy.

V trubkách nouzového osvětlení zablikalo a Fred se pomalu zvedal na nohy. Před ním ležel první důstojník Jerome Chapis, hlavu měl v nepřírodném úhlu k tělu a otevřené oči prázdné.

Podlaha čněla do výšky a Fred se musel přidržovat obložení stěn, aby se mohl postavit. Můstek byl v troskách, pulty převrácené, kabely přervané a ze změti zkrouceného plechu trčela krvavá ruka.

Fred potřásl hlavou, aby se zbavil nepříjemného bzučení v hlavě, a hlasitě zaklel. Zvuk vlastního hlasu mu dodal odvalu.

Pak se na nakloněné podlaze pohnula hromada trosek a sklouzla dolů. Ruka operátora Trevora Shana zmizela, zato se objevil kulatý obličej Jaye Fenwickse.

„Dokážeš vylézt sám?“ zeptal se ho Fred. Bzučení neustávalo.

„Slyšíš to taky?“ zeptal se Jay a najednou zaječel: „To je atomový poplach!“ Bzučení nevycházelo z Fredovy poraněné hlavy, ale ze sirény v méně poškozené části lodi.

„Ohlase se!“ zazněl z reproduktoru Lesterův hlas. „Jste tam?“

„Ano!“ křikl Fred, „co se stalo?“

„Přistáli jsme na bombě. Vybuchla v okamžiku, kdy jsme dosedli. Ochranné silové pole zachytilo více než 99 procent účinku výbuchu, ale zbytek prošel lodí. Generátory, udržující silová pole, jsou mimo provoz. Zatím je pole udržováno ze záložního zdroje, ale za dvacet až pětadvacet minut je konec. Pomocná loď je zatím neporušená, ale za patnáct minut musíme být pryč, jinak nám nepomůže ani ona.“

Fred zaťal pěsti. „Proveďte evakuaci. Pomocná loď startuje přesně za patnáct minut bez ohledu na to, kdo bude Či nebude na palubě. Velení převezme přítomný důstojník s nejvyšší hodností. Na náklad se nebere

žřetel. Jasně?"

Jay se mezitím vyhrabal z hromady trosek a potácel se pryč. Fred jej následoval a myslel na náklad a na to, co se stane, když jej tu nechá vystavený záření. A vůbec ještě nebylo jisté, jestli se jemu a Jayovi podaří dostat se včas do lodi.

Události, které ho dovedly až sem, se začaly odvíjet už dřív a na místě, ke kterému neměl Fred Heidinger žádný vztah. Náhoda svedla dohromady dva nijak nesouvisející děje, totiž výbuch atomové bomby a přistáním nákladní lodi AKOLUS, přivázející několik Červounů.

Osmnáctého dne pětiletí Shahalom stál vědec AkTher Chaan na tenounkém, zcela průhledném dně kruhového antigravitačního pole. Obklopovaly jej hladké stěny úzké šachty, osvětlené neviditelnými zdroji. Šachta nahoře končila těsně nad jeho hlavou, dole spadala do nekonečné hlubiny.

Ak už nebyl pánem svých smyslů. O popravčí šachtě slyšel a věděl, že se za plného vědomí padá kilometry hluboko, aniž by člověk věděl, kdy nastane konec. Vždycky považoval způsob popravy v šachtě za barbarský a bojoval proti němu.

Nedosáhl ničeho a nyní v ní stál sám. Věděl, že jej pozorují a jen toto vědomí mu bránilo ve zhroucení. Zatínal zuby do rtů a přemáhal chvění kolen. A najednou začal bušit do tenké stěny, až si odřel klouby. Chtěl žít! Co vlastně udělal tak hrozného?

„Chtěl byste ven, že?“ zazněl najednou klidný hlas.

Ak sebou škubl, i když mohl čekat, že mikrofony jsou i na místech, kde by je člověk nečekal a kde je není kam skrýt. „Ano, ovšem,“ vypravil ze sebe chraptivým hlasem.

„Dobrá, dáme vám možnost. Podniknete cestu se dvěma lidmi, kteří rovněž zasluhují smrt. Naděje na návrat je proti pádu do Šachty nula celá...“ „To je jedno, chci ven!“

Hlas jako by zaváhal, a pak vyslovil souhlas.

Nikdo mu nic nevysvětlil. Čtyři po zuby ozbrojení policisté jej vzali mezi sebe a dovedli do žlutě nalakovaného kluzáku, který se pohyboval po zvláštní dráze od budovy soudu k letišti. Bez jakékoliv kontroly projeli pozitronikou hlídanými vraty na startovací pole, na jehož konci stálo obrovské, vesmírné plavidlo. Tak jako všechny lodě nejnovější konstrukce byla i tato kulovitá, na pólech zploštělá.

Policisté se s Akem nijak nemazlili. Vystrčili ho na zem a hned jej hnali do úzké propusti v dolní třetině lodi. Ak musel pochodovat liduprázdnými chodbami, klouzal na slabě bzučících pohyblivých pásích a několikrát vyjel do poschodí. Jeho eskorta zastavila před dveřmi, které se ničím nelišily od všech ostatních. Dveře se samy otevřely, Ak ucítil drsné dloubnutí a vpotácel se do prostoru za dveřmi.

Místnost se dala přehlédnout jediným pohledem. U pravé stěny stála třípatrová postel, uprostřed stůl se třemi židlemi a vlevo byly dveře, které vedly nejspíš do koupelny. Na stěně proti dveřím byla čtvercová obrazovka. Jinak byly stěny i podlaha holé a místnost působila dojmem vězeňské cely.

Za stolem stál muž a žena. Podle

mužova zjevu bylo snadné uhodnout, že se jedná o prohnaného šmelináře. Nebyl nijak velký, ale silný, měl nízké čelo a nesympatický pohled.

„Já jsem Kerim Chmal," představil se. „Přečin: Nedovolený obchod se zbožím první třídy. Nic, co by stálo za to, ale tady jsme na stejné lodi. Nemysli si, že jsi lepší."

Ak zvedl obočí a otočil se k ženě.

„Adan. To stačí. Přečin: Prodej omamných látek."

„Chtěl jsem vědět, co si myslíte o jeho uvítání."

Pokrčila rameny. „Myslím si totéž. Jen si nic nenamlouvejte - i když jste vědec."

Ak se otočil. Dveře se dávno zavřely. „Já jsem Ak Ther Chaan a mým přečinem je dekadentní ideologie." Pak přistoupil blíž ke stolu. „A přece si připadám lepší než vy dva." Znenadání udeřil Kerima do brady. Když Kerim odlétl- ke zdi, zastavil se nad ním a sevřel obě ruce v pěst.

„No dobře, dobře," mumlal Kerim, „jato tak nemyslel."

Ak se posadil ke stolu, Adan se stáhla k lůžku a Kerim se pomalu zvedal.

„Má někdo z vás ponětí, proč jsme tady?" zeptal se Ak.

„Já ne," zavrčel Kerim a taky se posadil.

Dívka učinila jen neurčité gesto levou rukou.

Obrazovka se rozsvítila a zazněl překvapivě příjemný mužský hlas. Ak vzhlédl a jen stěží dokázal skrýt překvapení. Muži, který k nim mluvil, byla vidět jen hlava a ramena. Obličej byl dlouhý a úzký s neobvykle vysokým čelem. Na první pohled vypadal mladě, ale tři lesklé kruhy na límcí prozrazovaly velitele svazku, a to nemohl být mladý muž.

Obličej byl krásný a Aka téměř přitahoval, ale přeslazený úsměv a přehnaně přátelský tón hlasu v něm vzbudil odpor.

„Jsem Themul Paiin, velitel jednotky se zvláštním určením. Úkol, který máte vy tři kandidáti smrti vykonat, vás zaneše tisíce světelných let od domova. Na palubě malé vesmírné lodi přistanete na cizí planetě a položíte tam bomby. Připravíte je k odpálení a vrátíte se. Moje loď a ještě řada dalších vás bude očekávat v bezpečné vzdálenosti. Vaše šance, že misi splníte a podaří se vám uniknout, není velká. Cíl leží přímo uprostřed Spojeného impéria. Pozemská flotila disponuje početnými strážními svazky a naše lodi musí být několik světelných let od cíle, aby nebyly lokalizovány. Přílet vaší lodi nebude zpozorován, ale výbuchy bomb ano. Pozemské hlídkové lodi se vám pověsí na paty a bude záležet jen na vaší šikovnosti,

jestli se vám podaří je setřást. To je pro vás velice důležité, protože pokud vás budou pronásledovat, náš svazek se stáhne do bezpečné vzdálenosti. Bylo vám řečeno, že vaše vyhlídky na přežití nejsou v porovnání s šachtou o nic větší, ale rozhodli jste se."

Themul patrně skončil, protože se opřel v křesle, ale najednou se s elegantním pohybem opět nadzvedl. „Ještě něco. Pokud byste teď chtěli odmítnout, je pro vás připraven pobyt v konvertoru, kde budete na ozáření umírat pět dní.

Obrazovka pohasla a chvíli panovalo naprosté ticho. Pak promluvil Kerim: „Tak jsme se upsali ďáblu."

Trvalo dlouho než Ak přemohl svůj vztek. Pak odstrčil židli a vstal. „Pár dní budeme na cestě," řekl klidně, jako by ani neslyšel Themulova slova, „a tak si musíme vytvořit jistá pravidla, která budeme dodržovat." Otočil se k posteli a pokračoval: „Adan, ty budeš spát docela nahoře, Kerim si vezme nejnižší lůžko a já..."

„Moment!" protestoval Kerim, „nevím, proč zrovna..."

Zarazil jej Akův pronikavý pohled. „Od tohoto okamžiku budeš dělat, co řeknu. Je to jasné? Víte stejně dobře jako já, že Themul nebo někdo z jeho lidí nás má pod neustálým dohledem. Na tom nemůžeme nic změnit, ale můžeme si zachovat důstojnost."

Chvíli bylo ticho, a pak Kerim s povzdechem řekl: „No dobrá. Asi máš pravdu."

„Ovšemže má pravdu," prohlásila hlubokým hlasem Adan. „Je to inteligentní muž. Slyšel jsi, že je vědec."

„Co je to vůbec ta dekadentní ideologie?" zeptala se Adan. Všichni seděli u stolu a právě dojedli jedno ze tří denních jídel. Špinavé nádobí zmizelo v prostředním sloupku pod deskou stolu.

„Dekadentní ideologie je," začal Kerim a šťoural se v zubech, „když si někdo myslí něco jiného než vláda."

Ak se zasmál. „Pak jsi ovšem rovněž dekadentní ideolog. Myslel sis, že můžeš obchodovat s hypnogenátory, ovšem vláda byla jiného názoru."

Kerim mávl rukou. „No, tak jednoduchý to zase není..."

„O jednoduchosti nemůže být řeč," vzal si zase slovo Ak. „Stát Akon je útvar, který je řízen vůlí většiny. Obyvatelstvo si samo volí vládu a každý má právo projevit své mínění. Akonané jsou svobodný národ. To je jedna stránka věci. Druhou jsou postuláty. Jeden z nich zní: Izolace je nezbytná, druhý říká: Kdo je při vyšetřování ne-(zákonného činu shledán podezřelým dvěma třetinami hlasů vyšetřující komise, ztrácí občanská práva a získává status vězně." Rozhlédl se kolem sebe a z obličejů obou se ujistil, že sledují, co jim říká. „První postulát pochází z dob, kdy naše technologie převyšovala všechny ostatní v Galaxii a my jsme se museli chránit před

špióny. Nejjistější ochranou před zvědavci byla izolace. Vytvořili jsme přehradu, které chránily Akon před okolním světem. Ve své době šlo o rozumný požadavek, dnes to je antikvita. Ale to jen na okraj; můj případ spadá do druhého postulátu.

Já osobně jej považuji za zastaralý a barbarský. Žádná vyšetřovací komise nemůže rozhodovat, jestli je vyslýchaný vinen nebo ne. K tomu nemá prostředky. Rozhodnutí je z deseti procent výsledkem indicií a z devadesáti procent soukromým míněním členů komise. Jak mohou odebrat Člověku občanská práva jen proto, že je nesympatický dvěma třetinám komise? Ten princip pochází z velmi starých dob, kdy se v určité komunitě všichni velmi dobře znali. Do dnešní doby takový zákon nepatří. Stejně archaický je i způsob vynesení rozsudku, který spočívá v tom, že potenciální zločinec je zastrášaný hrůzným trestem. Na takových základech nelze..."

„Kdo je to ten..." přerušil Aka Kerim.

„Drž hubu!" okřikla ho Adan. „Klidně pokračuj, Aku, já rozumím všemu."

„No, zkrátka," odbočil Ak. „Byl jsem proti principu. Tím jsem se ovšem dostal do konfliktu se zákonem, který sám o sobě není postulátem, ale přesto naprosto jasně vykládá, že stíhán bude každý, kdo se neřídí oběma postuláty. Sledovali mě a komise mě uznala jako podezřelého. Tím jsem přišel o občanská práva a moje postavení nebylo snadné. Nakonec mě odsoudili k smrti. Odmítal jsem barbarský způsob poprav, byl jsem tedy odsouzen přesně k tomuto způsobu. To je dekadentní ideologie."

Adan se na něj podívala. „Co budeš dělat, jestli se vrátíš? Revoluci?"

„Systém je v podstatě správný. Jen postuláty musí zmizet," vysvětloval Ak. K tomuto rozhovoru došlo druhého dne letu. Několikrát k nim mluvil Themul, obvykle proto, aby jim naháněl strach, který beztak měli i bez něj. Ak raději na budoucnost nemyslel.

2.

Příčka, která oddělovala můstek od chodby, zmizela a všude byl cítit dusivý dým. Loď se zdála pustá a prázdná. Jedinými zvuky bylo říčení trosek, když je Fred a Jay přelézali. Sirény už zmlkly a odněkud zazníval hlas z reproduktoru. Fred mrkl na hodinky. Jestli Lester splní rozkaz, mají ještě devět minut.

Kolem silného sloupu centrálního antigravu se vinulo úzké schodiště. Loď byla zásobována záložním zdrojem energie, ale Jay se ani nenamáhal vyzkoušet, jestli výtah funguje. Spouštěli se do hlubiny, ale čím víc klesali, tím horší překážky se jim stavěly do cesty. Sloup se spirálovitým schodištěm byl jádrem lodi a tudy taky nejsnadněji prošla tlaková vlna výbuchu. Už dávno nešli, jen lezli po kusech srolovaných plechů, o které si trhali oděv a vyhýbali se žhnoucím[^]plastikovým součástem. Pět minut před odletem dosáhli stěny hangáru výsadkového Člunu. Jay už klopýtal do chodby, ale

Fred se zastavil. Cítil, jak se mu zem pod nohama chvěje a slyšel slabé bzučení. Náklad tedy výbuch přestál, ale Fred nevěděl, jestli to je důvod k radosti.

„Hni sebou! Lester už nahodil motory!“ zařval Jay.

Fred se vytrhl ze zamýšlení a rozběhl se do spásné chodby. Sotva odskočil z místa, na kterém stál, podlaha se propadla. Z hlubiny vyšlehl závan žhnoucího vzduchu a donutil Freda k nejvyšší rychlosti. Chodbu naplnilo oslňující světlo.

„Sem!“ zařval Jay, popadl jej za ramena a chtěl jej strhnout do vstupní komory, ale Fred se chtěl ještě naposledy podívat do chodby.

Obraz se změnil. V místě, kde stávala šachta antigravu a schodiště, byly teď stržené příčky a místo nich bylo vidět obrovskou kulovitou, šedivou hlavu.

Oči, velké jako lidská hlava, se pohybovaly, jako by se pokoušely proniknout tmou v hangáru.

Kdyby jej Jay nepřidržel, Fred by snad padl nazpátek. Teď už se neotáčel a bez rozmýšlení utíkal pryč. Vyběhl po několika stupních úzkého žebříku, vklouzl otvorem o velikosti muže do lodi, stiskl signální tlačítko - to všechno dělal úplně mechanicky a vůbec si toho nebyl vědom. Utíkal za Jayem úzkou chodbou, která vedla k můstku výsadkového člunu. Neslyšel motory a nevěděl, že kromě Lestera Pittse tu nikdo není. Padl do křesla kopilota a připoutal se. Na obrazovce se objevila otevřená stěna hangáru a za ní jas atomového výbuchu.

Konečně se loď pohnula a Lester mrkl stranou. „Tak se nám to přece jen podařilo,“ řekl tiše^

„To si myslíš ty. Červouni jistě věří, že jsme výbuch způsobili my,“ odpověděl Fred.

Themul Paiin byl vysoký, štíhlý muž, který vypadal mnohem mladší než mohl být. Ak si všiml, že každý jeho povel je bleskově vyplněn. Posádka vůbec vypadala, jako by jednala ve spěchu a neměla čas na nějaké uvažování. Nebylo těžké poznat, že mužstvo poslouchá ze strachu.

Loď tvaru patrony byla připravena vedle Themulova bitevního plavidla a tři odsouzenec dostali rozkaz přejít na její palubu. Před nastoupením se postavili podle rozkazu: Vlevo Kerim, uprostřed Adan, napravo Ak. Themul stál na tři délky od nich a pod paží svíral těžkou laserovou zbraň. U stěny lodi stáli po zuby ozbrojení strážci.

„Během pěti hodin letu nebudete mít nic na práci. Loď bude řízena automatickou. Poletíte naprostou pustinou. Pak se na monitoru objeví cíl. Ak Ther má dostatek znalostí, aby dokázal přistát. Rozhodne i o tom, kam se umístí bomby. Jakmile je odjistíte, dáte se na ústup. Nemyslete si, že nás můžete oklamat. Naše přístroje dokáží odhalit, jestli jste splnili rozkaz. Vaše loď se dá řídit jen dálkově, takže nám nemůžete utéci,“ hovořil Themul.

A najednou se usmál. „Po pravdě řečeno mi na vašem návratu nezáleží. Klidně se pokuste o útek - pochopitelně poté, co provedete úkol. Jen to děvče bych ještě rád viděl... Nastupte!"

Kerim se otočil a začal stoupat po žebříku. Adan jej následovala, jen Ak se otočil: „Toužíš po nás stejně jako my po tobě," řekl Themulovi a i on začal šplhat do lodi.

Ak znal vesmír, ale nikdy mu nepřípadal víc bezútěšný.

Můstek jejich lodi měl parabolický tvar, v ohnisku byl řídicí pult. Šikmo ze stropu visela obrovská obrazovka a stačilo jen trochu pohnout hlavou a Ak měl před sebou obraz prostoru před lodí.

Na boku byl pult pro radistu a navigátora a vzadu, na jediné rovné stěně, visela další obrazovka.

Ak ztlumil osvětlení a obraz hvězd se rozzářil. Na první pohled to vypadalo, jako by Themul lhal. Obrazovky byly bez proluk plné svitu vzdálených sluncí, ale Ak se nenechal splést. Byl dost zkušený, aby rozeznal difúzní světlo od přímého záření hvězd. Themul měl pravdu. Zdrojem devadesáti procent světla byly mlhoviny a jasné světelné zdroje se vyskytovaly jen velice řídce. Skutečně šlo o neobyčejně pustý prostor.

Cílová planeta se nalézala ve sféře vlivu Spojeného impéria, které ovládali Pozemšťané. Od války s Bluesany panovaly mezi Akonany a Impériem napjaté vztahy. Akonská loď, která by vlétla do prostoru Pozemšťanů, by byla okamžitě zadržena. Themul jim vysvětlil situaci. Jejich plavidlo mělo poslání, které by vedlo - pokud by je Pozemšťané znali - ne k zadržení, ale rovnou k odstřelení. Šlo tedy o to, aby nebyla zpozorována ani loď, ani doprovodná flotila.

Ak viděl na monitoru i několik světelných bodů, které zářily jinak než hvězdy. Jistě jich tam bylo víc a pohybovaly se společně s Themulovou lodí. Jak daleko musí Themul zastavit svou flotilu, aby se vyhl lokalizaci? Odpověď byla nasnadě. Pozemšťané po něm půjdou okamžitě, jakmile pronikne do jejich sféry vlivu.

Ale co je cílovou planetou? To Ak nevěděl. Zadíval se na obrazovku a viděl, jak moře světél na obrazovce zakolísalo, jako by na okamžik vypadal generátor.

Pak už byl obraz klidný a Ak se otočil, aby se zeptal, jestli i ostatní viděli to, co on. Jenže Kerim usnul a Adan upřeně zírala na podlahu. Ak přesto musel říct, co si myslí.

Najednou si byl naprosto jistý, co vlastně viděl. To, co pozoroval, byla tranzice. Loď skočila hyperprostorem. V příštím okamžiku se dostavily bolesti.

Jen pominuly účinky tranzice, byl Ak na nohou. Skočil ke Kerimovi, popadl jej za rameno a zatřásl jím: „Probud' se, pitomče!"

Kerim otevřel oči a mžoural kolem sebe.

„Vstávej!“ křičel Ak.

Adan přiběhla a úzkostlivě se ptala: „Co se děje?“

„No jo, už jsem vzhůru. Co máš?“ zavrčel Kerim.

„Potřebuji vaši pomoc,“ vysvětloval Ak. „Napálili nás! Tahle loď disponuje tranzičním pohonem a každou chvíli bude zapnut automatický pilot. Když ji prohledáme, možná se nám podaří dostat ji pod kontrolu.“

„Cože?“ vyděsil se Kerim. „Tranziční pohon? Ale s tím se můžeme dostat tak daleko, že už nikdy nedoletíme zpátky...“

„To je pravda,“ přisvědčil Ak. Všichni tři se rozběhli chodbou, po jejíchž obou stranách bylo několik dveří, k pohonnému sektoru lodi. Co možná nejrychleji minuli vstup do nákladního prostoru, kde byly bomby, které měli vyložit. Chodba končila červeně natřenou kovovou deskou.

Adan se bezmocně rozhlédl. „Jak se to otvírá?“

Ak odstrčil dívku stranou a položil dlaň doprostřed plochy. Nebyl si moc jistý a pocítil silné vzrušení, když se deska skutečně pohnula. Sklouzla stranou a odhalila vstup do úzkého prostoru. Ak okamžitě viděl, že se nemýlil. Před ním, ozářený řetězcem modrobílých plynových trubek, ležely korpuskulární agregáty. Ak zkušeným pohledem okamžitě odhalil dva malé fúzní generátory, válcové ioni-sační komory a tenké trubky urychlovače částic. Tohle všechno dohromady zabíralo asi desetinu motorového prostoru. Vpředu byly další přístroje imponující velikosti. Osm generátorů s výkonem řádově v gigawattech, sestavených do kruhu, se kupilo kolem oválného zánikového zářiče. Silnější potrubí vedlo z vejčitého tělesa o výši dospělého muže vzhůru a ze všech stran je obklopovala metr silná izolace. Těsně za ní byl konvertor. Na

všechny strany trčely antény z duté kovové tyčoviny.

Jeden jediný přístroj nedokázali identifikovat. Tedy, Ak nerozuměl jeho funkci. Ale dala se uhodnout. Stál nalevo u zdi a z jeho čelní stěny vycházel svazek kabelů v barevné plastické izolaci směrem k motorům. Stačila špetka zdravého rozumu, aby člověk pochopil, že se jedná o přijímač a impulzní transformátor dálkového řízení.

Ak se na něj zadíval a najednou dostal strach. Musel si přiznat, že neví, co dělat. Pokoušel se vzpomenout si přesně, co říkal Themul. V nákladním prostoru měly být nástroje, které budou potřebovat k instalaci bomb a nějaké přístroje pro opravu, aby loď nebyla zcela bezmocná pro případ střetu s meteorem.

Akovi zasvítily oči. Má nástroje, které potřebuje aby vyřadil automat a mohl loď řídit sám. Vysměje se Themulovi. Odkloní loď z kursu a zavede ji do prostoru Spojeného impéria. Ani neuvažoval o tom, že by je Pozemšťané

odmítli přijmout.

Ak si všiml, že na něm Adan visí ustrašenýma očima. Uklidnil ji a ona se mu pověsila na krk dřív, než tomu mohl zabránit. Pohladil ji po vlasech a teprve v tomto okamžiku si uvědomil, že něco přehlédl. Themul nebyl hloupý. Přece by je nenechal tahle snadno vniknout do strojovny. Tady musel být nějaký háček.

Adan pochopila, že něco není v pořádku. Pustila Aka a o krok ustoupila. „Pojďte na můstek," řekl Ak vážně, „musím vám něco říct," a sám šel napřed. Rudá dvířka se nezasunula.

Ak se zastavil před obrazovkou na můstku a dlouho na ni zamyšleně hleděl. Když se otočil, Kerim a Adan stáli hned u dveří jako dva školáci, kteří se stydí jít dál.

Akovi bylo najednou zatěžko promluvit. Kerim se tvářil stejně hloupě jako vždycky, ale v dívčíných očích byla naděje, promísená se strachem. Chtěla se usínat, ale nedokázala to.

„Musím vás zklamat," začal Ak, „tohle se nám nepodaří. Themul není hlupák a musel počítat s tím, že odhalíme pravdu. Kdyby se bál, že se nám podaří ovládnout tranziční pohon a použít jej pro naše účely, jistě by jej dokonale zajistil. Určitě tu je i odposlouchávací zařízení, i nálož, která rozmetá loď při pokusu o její ovládnutí."

Ak klesl do křesla. Když uviděl dívku plakat, cítil se prázdný a zbytečný, protože jí nedokázal dát naději.

Světlo na slabě osvětleném můstku zakolísalo a obraz na monitorech v zadní části místnosti se změnil. Koberec hvězd zmizel a bylo vidět jen beztvárovou šed', přerušovanou blesky statických výbojů. Konečně se obraz ustálil.

Ze stěny se díval přitažlivý obličej Themula Paiina s obvyklým úsměvem.

„Rozhodně jsem nepodcenil vaši inteligenci, Ak-Ther Chaane. Pochopil jste situaci. Loď je zcela v mých

rukou. Budete se řídit mými pokyny a splníte úkol, kterým jste pověřeni. Od motorů raději dál! Nemáte šanci je ovládnout. Leťte k cíli, instalujte bomby. Pokud vás nedopadne flotila Impéria, uvidíme, co pro vás budu moci udělat."

„Slyšíte mě?" zeptal se Ak.

„Jistě. Mám pod dohledem celou loď."

„Dobrá. Řekněte mi jedno: Kdo nám zaručí, že loď nebude zničena v okamžiku, kdy splníme příkaz?"

Themul se usmíval stále stejně. „Nikdo," odpověděl. „Všechno záleží na mně. Vy nemáte žádnou záruku, pokud vyplníte příkaz, ovšem ručím vám za to, že vás zničím, pokud úkol nesplníte.

A co se týká vašeho dalšího života v případě, že úkol splníte a vyváznete

Pozemšťanům... to záleží, jen na názoru té dívky na mou osobu... já jsem ochoten pomoci celé posádce lodi."

„Jinými slovy: Jestliže vás Adan bude chtít, darujete nám život. Pokud ne, rozmetá nás nejspíš samodestrukční mechanismus lodi."

„Chápete rychle," usmíval se Themul.

Ak se na něj zadíval. „Ty se nijak netajíš s tím, jaký jsi darebák, co?"

Úsměv zmizel. „Dávejte si pozor na jazyk, Chaane. Zapomínáte, že držím v hrsti vaše životy!"

Ak učinil uklidňující gesto. „Nerozčiluj se. Je to jen hra. A ty jsi stále na tahu, ale možná se to otočí."

Spojení bylo okamžitě přerušeno.

3.

Obrazovka se znovu rozzářila a Fred Heidinger musel zavřít oči. Už opustili oblast výbuchu. K nebi se tyčil gigantický sloup rudě žhnoucího dýmu a jednotlivé záblesky uvnitř něj svědčily o tom, že jaderná reakce ještě probíhá.

Lester Pitts se soustředil jen na řízení. Před nimi se zvedalo pásmo kopců a z nějakého nepochopitelného důvodu si všichni na palubě mysleli, že za nimi budou v bezpečí.

Fred se pomalu rozhlédl. „Jay... Lester... já. To je všechno?"

„Ztratili jsme třiadvacet mužů," řekl Lester.

„A máme na krku bomby, podle všeho arkonské. Anihilují veškerou hmotu a vyzáří ji do prostoru. Podle složení povrchu může trvat čtyřicet až padesát hodin než bude zachváćena celá planeta. Během dvaceti hodin bude teplota tak vysoká, že vydržíme jen v lodi. Nouzový signál vyslat nemůžeme, protože jaderná reakce uvolňuje energii, která signál přehluší. Můžeme se spolehnout jen na to, že Flotila se o nás nějak dozví a včas nás odveze. Mám pravdu?"

Fred zavrtěl hlavou. „Ne tak docela. Tohle není jen tak nějaká planeta, tohle je Tombstone, domovská planeta Červounů. AKOLUS měl na palubě tři, kteří tu měli vyrůstat. V okamžiku přistání explodovala bomba pod lodí.

Červouni jsou inteligentní, ale mají jinou logiku a trpí stihomamem. Určitě si myslí, že tu bombu jsme odpálili my. Nevím, jestli bychom jim dokázali vysvětlit, že Pozemšťané se jen těžko odhodlávají k sebevraždě. A kromě toho mají zvláštní látkovou výměnu. Místo potravy přijímají energii.

Výbuch ty naše tři mláďata nezahubil, ale podpořil v růstu. Takže teď velice rychle vyrostou a sdělí ostatním Červounům, že jsme je vlákali do pasti."

„Takže nejde o to, aby se sem Flotila dostala dřív, než se horko stane nesnesitelným, ale než nás Červouni zabijí."

Lester pohnul řídící pákou, obloukem vzlétl nad kopce a pravil: „Myslím, že si s tím nemusíme lámat hlavu."

Na centrální obrazovce se ukázal sloup druhého výbuchu.

Ak měl plnou hlavu myšlenek. Kerim ztratil svou obvyklou netečnost a Adan měla plno otázek.

„Jen klid!“ mávl rukou Ak. „Nic se nestalo. Naše postavem je pořád stejně špatné.“ Pak se sehnul, z přihrádky pod řídicím pultem vytáhl psací fólii a naškrábal na ni:

„Themul si nemůže dovolit zničit loď. Musí počkat, až splníme úkol.

Nejspíš se také někomu zodpovídá.“

Adan chtěla něco podotknout, ale Ak jí položil ruku na ústa. Dívka pocho-pila, že Themul má oči i uši všude a raději neříkala nic.

„Mlčte a nechtě mě přemýšlet,“ psal

Ak. „Themul nám nic neudělá, dokud si nebude jistý, že je úkol splněný.“

Ak ve skutečnosti nevěděl nic o situaci, ve které se nalézá Themul. Jasně bylo jen to, že jejich let je důležitý a nebezpečný a vláda Akonu pokud možno podobné akce nepodniká. To by znamenalo, že Themul musí držet na uzdě svou pomstychtivost a nesmí podnik uspěchat a ohrozit, protože by sám stanul před soudem. Ak neznal směrnice, kterými se Themul řídí a neznal mez, kterou nesmí překročit. Co si mohou dovolit, aniž by ohrozili sami sebe? Themul spolkl urážku a nic nepodnikl. Ak cítil, že pro muže jako je on to muselo být těžké. Tohle taky byl Akův jediný záchranný bod. Jestliže si Themul musí nechat líbit urážku, má přísné směrnice a velmi úzký prostor.

A na tom se už dalo stavět, i když šance byly malé. Rozhodování bylo těžké a Ak se nakonec rozhodl nejprve si odpočinout. Hodinka spánku mu udělá dobře a z pěti hodin letu ještě za sebou neměli ani půlku. Opustil můstek a odešel do jednoduše zařízené kabiny.

Probudilo jej prudké světlo. Rychle se zvedl a nevěřil svým očím. Před ním stál Kerim a v ruce se mu leskla zbraň.

„Tvoje hra je u konce, přítelíčku,“ prohlásil Kerim. „My tady chceme jenom přežít. Žádný zbytečný dobrodružství nepotřebujeme!“

Ak pochopil, že to myslí vážně. Pomalu vstal a hlaveň sledovala jeho po-hyby.

„Do chodby!“ nařídil Kerim a vycouval z kabiny. Ak šel za ním, jako by jej zbraň přitahovala. Z můstku slyšel dívčino vzlykání.

„Nemohla jsem nic dělat, najednou měl v ruce zbraň. Chce vyhovět The-mulovi a odmítá proti němu cokoliv podnikat.“

„Dělej, co ti řekne!“ zavolal Ak. „Je nebezpečný!“

Kerim se zasmál. „Dobře, že to chápeš. Zatím zůstaneš v nákladním pro-storu a nemysli si, že...“

„Drž hubu! Kdo ti stojí o tvoje žvásty!“ zařval Ak.

Kerim mu vrazil hlaveň mezi žebra. „Dej si pozor! Já nejsem Themul.

Nedám si líbit tolik, co on."

„A ani nemusíš, Kerime!" zazněl spokojený hlas Themula Paiina. „Přechávám ti ho. Oceňuji tvůj přístup a jsem ochoten podniknout určité kroky, aby se loď vrátila."

Ak našel malý reproduktor ve stropě nad jejich hlavami. Themul snad ani nespál, jen aby mu něco neuniklo.

„Slyšíš to?" triumfoval Kerim. „On nám pomůže!"

„Ovšem," zavrčel Ak, „stačí jen když tomu uvěříš."

Široké dveře nákladního prostoru se odsunuly stranou a ve světle zářivek se objevily umělohmotné obaly a držáky, ve kterých byly bomby a ještě nějaké přístroje. Jinak byl nákladní prostor docela prázdný. Ak vstoupil, aby neposkytl Kerimovi možnost postrčit jej hlavní zbraně a dveře se zasunuly. Ak se opřel o stěnu naproti narovnaným bednám a po chvíli se svezl na zem. Myslel na to, že Kerim hrál nejspíš od začátku divadlo a on si na něj měl dávat lepší pozor. Bylo pochopitelné, že Themul triumfoval. Našel spojení, který mu už loď ohlídá.

Ak klouzal pohledem po pečlivě složených bednách. Některá z nich docela jistě obsahuje nářadí, patrně i nůžky, kterými by se prostříhal přes zavřenou příčku. Jenže loď je pod neustálým dohledem a kromě toho by jistě spustil poplachové zařízení.

A najednou ho něco napadlo. Nahoře, až pod stropem, visela malá šedá krabička, která vypadala, jako by ji sem někdo dal dodatečně a ještě ke všemu velmi nedávno. Ze spodní části krabičky vycházel tenký vodič, který mizel za bombami.

Ak skoro nadskočil a málem se vrhl na bedny, z nichž jedna musela obsahovat nářadí. Zarazil se. Uvědomil, že je sledován a odposloucháván.

Slabé cvaknutí jej utvrdilo; ale místo Themulova smíchu se ozval Kerimův hlas: „Tak a to bychom tedy měli!"

V neviditelném reproduktoru zazněly rychlé kroky. „Zůstaň, kde jsi!

Nechod' ke mě!" křičela Adan.

„Tolik jsem se na ten let těšil, a oni k nám museli šoupnout toho vědce. Teď je zašpérovanej a..."

Najednou se vmísil třetí hlas: „Pusť tu dívku!"

Themul jistě pozoroval scénu a

v tomto okamžiku s ním Ak musel souhlasit.

„Kulový udělám!" zařval Kerim. „Teď je moje!"

„Jestli ji nepustíš, nechám loď vybuchnout."

Kerim se zasmál. „Nic takovýho neuděláš. Jestlipak víš, co řekl Ak? Tenhle podnik je moc důležitější na to, aby sis mohl dovolit ho zmařit. No jo, ty si nemůžeš vzpomenout, Ak to napsal. Na takovou dálku se číst nedá, co?"

„Mýlíš se, Kerime," zazněl chladný a přesvědčivý hlas, ale ani Kerim ne-

mohl přeslechnout, jak se mu chvěje hlas.

Hádka pokračovala, ale Ak už ji neposlouchal. Tohle byla příležitost, na kterou čekal. Rychle se zvedl a skočil k hromadě beden, jejichž uzávěry byly velmi jednoduché. Ten, kdo připravoval akci, musel počítat s tím, že bedny budou otevírat nezkušení civilisté a půjde o zlomky vteřin. První dvě bedny obsahovaly bomby vejčitého tvaru s několika výdutěmi, třetí byla plná náradí a přístrojů. Ak v ní zahrabal a našel vrtačku, drtič kamene, malý seismograf, jednotlivé díly kladkostroje, sadu analyzátorů a záchranářský laser.

Popadl jej a třesoucími se prsty zmáčkl tlačítko ovladače. Z trysky vyšlehl svítící paprsek vysokoenergetických elektronů, příliš intenzivní a doprovázený tepelnou vlnou. Ak odvrátil hlavu a otáčel knoflíkem, dokud nebyl paprsek tenký jako jehla.

„Možná, ti teď nemůžu nic udělat, ale slibuju ti tu nejtrýznivější smrt pokud okamžitě..." bylo slyšet Themula.

Ak šplhal na hromadu beden. Poslední byla tak vysoko u stropu, že musel sehnout hlavu. Přímo před ním byla šedivá krabice s vodičem, který mizel za bednami. Ak zaváhal.

Bylo to správné? Věděl, jak krabice funguje? Co když spustí poplach? Ak se pokusil logicky přemýšlet, ale nepodařilo se mu to. Pocit, že musí vedení přerušit, byl příliš naléhavý. A tak, aniž by vlastně sám chtěl, namířil paprsek na přístroj a zavřel oči.

Ostré zasyčení jej přinutilo nadskočit. Uhodil se hlavou o strop, ztratil rovnováhu a zřítíl se z hromady beden.

Chvilí ležel a čekal jen na to, až se rozpoutá peklo, ale nic se nestalo. Všude byl klid - až příliš velký klid. Dokonce i Themul se přestal hádat s Kerimem a Ak pomalu otevřel oči.

Vysoko pod stropem se pohupoval zbytek vedení, stěna byla ožehnutá, jinak nic. Ani Akovi nic nebylo a to, že se mu třásla kolena, byl jen následek leknutí.

A najednou si vzpomněl na Adan. Skočil ke dveřím a začal do nich bušit. Odpovědi mu byl jen Kerimův smích, který zněl jinak než dřív: důvěrněji a sympatičtěji. Ak ztuhl.

„Tohle vám nepomůže," ozval se Themul. „Stejně vás mám v hrsti." A hned nato bylo spojení přerušené. Ale které?

Ak nečekal na odpověď dlouho. „Slyšíš mě?" ohlásil se Kerim. „Hned pro tebe dojdu."

Akovo podezření bylo oprávněné a ulehčení tak obrovské, že mu až vyhrkly slzy. Ohromeně stál ještě ve chvíli, kdy se příčka odsunula a Kerim se škrábanci na krku řekl: „Konec představení. Ale nebyl to špatnej nápad, co?"

„Adan to vzala vážně," poznamenal Ak stroze.

„To muselo bejt. Themul není padlej na hlavu. Stejně jsem rád, že se ti podařilo najít rozbušku."

V chodbě stála Adan a vypadala, jako by spadla do česačky na vlnu. Ak ji popadl za ramena. „Udělal ti něco?"

„Jenom mě pořádně ztloukl. Poznala jsem, že hraje divadlo, ale trochu pozdě."

„S ženskéjma," podotkl Kerim, „který milujou jinýho, se nezahlazují." Ak honem převedl hovor na jinou kolej. „Tak ty jsi přišel na to, že rozbuška musí být v blízkosti bomb, co?"

„Jo. Bylo to docela jednoduchý. Někdo hledá možnost jak vyhodit na dálku loď. Tahle veze náklad, že si ani horší nedovedeš představit.*Nej levnější a nejjednodušší je opatřit rozbuškou přímo bomby. Nemám pravdu?"

„Ano i ne." .

„No tomu říkám odpověď!" řekl zaraženě Kerim.

„Jednodušší by bylo, kdyby vyřadili pohon lodi. Taje řízena dálkově, takže už nepotřebuje žádné další instalace. Až do konce života bychom nekontrolovatelně letěli prostorem

a loď by pokračovala i po naší smrti. Přístroje Pozemšťanů, by nakonec lokalizovaly naši loď a ta by byla během tří nebo čtyř let zadržena. Co by naši? Akonské plavidlo plné bomb, se třemi mrtvolami na palubě a kursem do středu Spojeného impéria. Následkem by bylo politické napětí mezi Akonem a Impériem a možná i válka. Tomu je třeba se vyhnout, ale jak? Tak, že se loď zničí, aby nezbylo vůbec nic. Důvodem tohoto řešení byla účinnost, ne jednoduchost." ' „No dobře," řekl Kerim, „myslel jsem sice špatně, ale došel ke správnému závěru. Nebylo přece možný, abysme jen tak vrazili do nákladního prostoru a utrhli rozbušku. Themul by nám zatnul tipec. Bylo potřeba odvrátit jeho pozornost - no a to se se mi povedlo," rozhodil rukama Kerim.

„Výborně," pochválil jej Ak, „já bych na to nepřišel. Ale jak jsi věděl, že se mi podařilo přerušit zápalnou šňůru?"

„Nevěděl jsem to, jen tušil. Themul se uprostřed hádky najednou zarazil a zíral někam úplně jinam. Na své lodi má asi celou stěnu plnou obrazovek, kterejma přehlídne celej náš šíf. Když jsem viděl ten ksicht, věděl jsem, že musí vidět tebe."

„Takže máme po starostech?" zeptala se Adan.

„Vůbec ne," zchladli její nadšení Ak, ale nepodíval se na ni. „Themul jen nemůže zničit loď explozí, její řízení má pořád v rukou. Může nás navést tam, kam bude chtít."

„Zcela správně," zazněl Themulův

hlas tak ostře, že sebou škubli. „A hned vám ukážu, co to znamená." Ak se

otočil a zadíval se na Themulův obličej. Zračil se v něm vztek i posměch zároveň. A najednou dostal Ak takovou ránu, že na okamžik ztratil vědomí.
4.

„Myslete logicky!“ přerušil Fred Heidinger vzrušenou diskusi mezi Lesterem a Jayem. „Kdo má zájem zničit planetu?“

Člun se vznášel ve výši asi tří kilometrů a řada kopců zůstala dole na jihu. Vybuchly další tri bomby.

Lester vytáhl obočí. Byl to veliký, ramenatý, hřmotný člověk a nic na jeho zevnějšku neprozrazovalo jeho výjimečnou inteligenci. „První otázkou je kdo vůbec má takové bomby,“ prohlásil a ukázal na obrazovku.

„Pomalů každý,“ odpověděl Jay. „Arkonské bomby vyvolávají nezastavitelnou jadernou reakci a v podstatě stačí jedna jediná bomba, aby změnila planetu ve slunce. Tyhle bomby má Flotila impéria, arkonidanská vnitřní policie, mají ji...“

„A za druhé: Kdo má zájem zničit Tombstone,“ dodal Lester.

„Počkejte!“ řekl Fred. „Na to jsem se ptal já a sám odpovídám: Akonané.

Během války s Bluesany opustili Galaktickou alianci, protože se obávali vítězství Bluesanů. Teď už víme, proč. Akonané mají strašlivý strach z molkexové technologie. Molkex je, materiál, který pohlcuje energii.

Produkují jej kovobylinky, což jsou potomci Červounů. Je celkem pochopitelné, že Akonané chtějí ve svém panickém strachu zničit každý pramen molkexu. Všichni vědí, že Červouni žijí tady na Tombstone a nikde jinde v celé Galaxii. Stačí zničit Tombstone a nebezpečí je zažehnáno.“

Na chvíli bylo ticho, a pak Jay zavrtěl hlavou. „Ne, ta tvoje teorie je přitažená za vlasy.“

„Pravda!“ přisadil Lester. „Akonané si nedovolí zničit planetu uprostřed Impéria.“

Fred pokrčil rameny. „Tak co si o tom myslíte vy?“

„Asi se vám nebude líbit to, co jsem vymyslel já,“ řekl Lester, „ale řekl bych, že to je to pravé. Pokoušel se někdo z vás domyslet, co by se stalo, kdybychom na Tombstone vesele pěstovali Červouny? Jak přijde čas kladení vajec, musí se červ přesídlit a po snůšce umírá, ale z vajec se líhnou miliony kovobylek, které tu planetu úplně zpustoší. Povrch zůstane potažen molkexem. Z molkexu se časem vylíhne až dvacet nových Červounů. Ti jsou dovezeni na Tombstone a po jistém čase jsou i oni připraveni klást vejce. Jak dlouho to může trvat, než budou v naší Galaxii jen zpustošené planety?“

„Tohle víme,“ řekl Fred. „Ty chceš naznačit, že se naše vláda ve vší tichosti rozhodla vymýtit Červouny?“

Lester prudce přikývl: „To je ono! Beztak není jiná možnost. Červouni se živí energií, ale exploze celé plane-

ty je i na ně moc. Přežerou se. S Tombstone zmizí hrozba Červounů."

Lester se opřel, očividně spokojený se svými vývody.

„Přehlédl jsi skutečnost, že existuje centrální letový řád. Proč by někdo odpaloval bomby přesně v tom okamžiku, kdy podle řádu přistává na Tombstone AKOLUS?" namítl Fred.

„Ano, ovšem, v tom je celý vtip. Jestliže je zničena naše loď, Červouny nenapadne, že útok vede Impérium. Tomu se říká vysoká politika. Vy-mýcení Červounů je důležitější než životy posádky jedné nákladní lodi," prohlásil Lester.

„Fantazíruješ, Lestere," řekl Fred. „Komu záleží na tom, co si budou myslet Červouni, když stejně zahynou?"

Jay se zasmál. „Na to jsi zapomněl, co? Tvoje teorie je stejně děravá jako Fredova."

„Tak kdo položil bomby?" zařval Lester.

„Nemám nejmenší ponětí. A vůbec si nejsem jistý, že jsme ti praví, kdo si tím mají lámat hlavu. Teď .musíme hlavně přežít."

Fred přikývl na souhlas a Lester spustil: „Ale..."

„Žádné ale. Máme malou šanci dostat se odtud, ale musíme ji využít. Naše mateřská loď je zničená, výsadkový člun není konstruovaný na lety v meziplanetárním prostoru, a tak přistaneme a zapojíme nouzové volání."

„Pokud si vzpomínám, tak bylo řečeno..." začal Jay.

„... že jaderná reakce přehluší vysílaný signál. Ano, to je pravda, nemůžeme dělat nic jiného a doufat, že alespoň něco projde. Nic jiného nám nezbyvá. Má někdo lepší návrh?" .

Jay jen zavrtěl hlavou.

Lester Pitts zavedl člun dolů. Povrch tu byl travnatý, se skupinami keřů, a umožňoval dobrý výhled. Dým ze vzdálených požárů vypadal odtud ještě hrozivěji než z výšky. Museli pracovat rychle.

Lester zapojil ochranné silové pole kolem člunu a Fred a Jay se zatím pokoušeli rozebrat agregát hypervysílače. Lester odpojoval od generátoru podružné přístroje, aby neubíral proud vysílači. Jay si vzal přenosný měřič rušivých polí a hledal zdroje rušení. Přístroj ukazoval míru rušení světelným paprskem na obrazovce oscilografu. Druhá stopa, horizontální jako první, se dala otáčením knoflíku posunovat po obrazovce a dovést do polohy, která odpovídala výkonu vysílače. Jestliže se tato linie nacházela pod stopou znázorňující rušení, vysílač nepřehlušil rušení.

Jay kroutil knoflíky, ale bylo to beznadějně. „Jestli něco neuděláte, tak to nouzové volání můžeme stejně dobře poslat poštou," zavrčel.

Fred odpojil další přístroj. „Dodatečných pětadvacet megawaitů!" zavolal.

„Jak to vypadá teď?"

Jay zvedl přímku výkonu na logaritmické stupnici o dvacet pět dílků výše.

Přímka se pomalu blížila linii rušení. „Pořád málo," řekl. „Hladina poruch je poměrně konstantní. V hodině

budeme mít tak jednu vteřinu, kdy projdeme."

Chvilí bylo ticho, a pak řekl Fred: „Jestliže odpojíme celou loď včetně vzduchových filtrů, servomechaniky a silového pole, budeme mít další dva megawatty. Bude to stačit?" a aniž by čekal na odpověď, pustil se do změní kabelů. Světla v lodi zhasla.

„Úroveň poruch stoupá," hlásil Jay.

„No jasně, jak pokračuje jaderná reakce. Jestli chceme uspět, musíme začít vysílat co nejdřív."

Lester už měl připravenou elektronovou pájku a Fred vyhledal první kabel generátoru, aby jej mohl přepájet na kontakty vysílače.

„Co je to?" řekl najednou Jay. „Pojďte sem! Rychle!"

Fred přeskočil hromadu trosk a uviděl Jaye, jak stojí před monitorem svého přístroje s pravou rukou nataženou, jako by od sebe chtěl něco odstrčit. Fred viděl, jak se linka rušení odpoutala od základní čáry a prudce vylétla až k okraji obrazovky. O chvíli později byla zase zpátky.

Jay se probral z ustrnutí a otáčel knoflíkem, ovládajícím vertikální nastavení. Krátce nato se podivný úkaz zopakoval.

„To byly výbuchy dalších bomb," řekl Lester.

Jay zavrtěl hlavou, ale neotočil se od obrazovky. „To není možné. Přijímač registruje jen komplexní energii. Exploze sice uvolňuje obrovské množství energie, ale z více než z devadesáti procent má 4 D strukturu a přijímač ji nezachytí." Pak zaťukal

nehtem na monitor: „Tady se jedná o únik čisté hyperenergie. Úroveň poruch je o tisíce dílků výše než u obvyklých jevů. Něco takového bomba nedokáže."

„Kromě toho," dodal Fred, „trvá exploze arkonské bomby, tedy spuštění jaderné reakce, přibližně třicet vteřin. Tento výkyv trvá vždycky jen jednou vteřinu. Je to něco jiného."

„A co teda, ksakru?" zeptal se zuřivě Lester.

Fred pokrčil rameny a odvrátil se. „Nemám ponětí."

Opatrně, aby nepřetrhl některý z kabelů, přešlápl a vrátil se ke své práci.

Uprostřed pohybu se zapotácel, jak loď zasáhl nějaký úder. Bylo slyšet skřípění páraného plechu a rachot padajících předmětů. Jay vykřikl:

„Bomba! To byla bomba v bezprostřední blízkosti."

Ak otevřel oči a ze svého okolí viděl jen kousíček podlahy. Pokusil se pohnout, ale jeho hlavu i celé tělo tížilo jakési břímě. Cítil se úplně slabý a bezmocný a bylo mu zle. Z hloubi duše proklínal Themula, který to způsobil. Ze své lodi ovládal i antigrav a vyřazení dálkově řízené rozbušky jeho postavení nijak neoslabilo. Stále ještě záleželo jen na něm, jestli je

zničí nebo nechá naživu.

Ak zavřel oči a pokoušel se zaslechnout nějaké známky života. Ani to se mu nepodařilo, protože mu hučelo

v uších a všechny zvuky, které slyšel, vycházely jen z jeho nitra.

Pak se jej zmocnil vztek, nejlepší lék proti tělesné ochablosti. Pod vražedným tlakem desetkrát silnější gravitace než na jakou byl zvyklý, se namáhavě otočil na bok.

Ted' viděl Adan a Kerima. Leželi vedle sebe, na tři délky od něj a oba byli v bezvědomí. Ak si dělal starosti hlavně o dívku, která jistě ještě nikdy nebyla vystavena tak velké gravitaci a kromě toho byla vůbec křehká a méně odolná než muži. Pokud Themul nevypne antigrav co nejdřív, může to dopadnout moc špatně.

Ak se začal plazit. Šlo to těžko a každý nepatrný pohyb jej stál nesmírně sil, ale pohyboval se.

Pak zaslechl hlas. Věděl, že to mluví Themul, ale nedbal na to. Chtěl pomoci Adan a stejně skoro nerozuměl.

Konečně se před jeho očima objevilo dívčino rameno. Akovi bylo divné, jak cize vypadají známé věci, pokud se na ně díváme z jiné perspektivy. Drobné rameno se tyčilo do výše jako zeď a nejspíš s ním stejně jako se zdí nepůjde pohnout.

Ak se otočil, vsunul ruce pod Adanina ramena, a pak se je pokoušel zvedat. Cítil bolest svalů, napínaných za nejzazší mez a musel svůj pokus opakovat. Když dívku zvedl, její tělo se svezlo na jeho hrudník a vyrazilo mu vzduch z plic. Chvilí ležel s vědomím, že jeho záchranný pokus nebude k ničemu a přivodí smrt i sobě, ale pak se pomalu vzpamatoval. Adan byla stále v bezvědomí, ale Ak si byl jistý, že v této poloze má větší naději na přežití.

Pak opět zazněl Themulův hlas: „Vidím, že jste se dobře zařídili. Abych zabránil dalším nepříjemnostem, budu na palubě udržovat stejnou hladinu gravitace až do okamžiku, kdy dosáhnete cílové planety.“ Na jeho hlase bylo znát, že se opět cítí pánem situace.

Themul Paiin, opět na vrcholu moci a vzdálený mnoho světelných let, velel malé flotile akonských plavidel. Byl velmi spokojený sám se sebou. Třem vězňům ukázal, jak je má v hrsti. Byl si jistý, že poslední demonstrace síly zapůsobila.

Vězňové nemohli vědět, jak moc má on sám svázané ruce.

Flotila provedla přesně podle jeho pokynů tranziční manévry a skoky vedly jeden světelný rok východně, pak západně, pět světelných let jižně a pět severně, dvanáct vzhůru a dvanáct dolů. Hyperprostor duněl ořesy hrozných tranzicí a za těchto okolností nebylo možné zaměřit malou loď, letící k planetě, kterou Pozemšťané pojmenovali Tombstone.

V letovém sektoru V byly naměřeny strukturální otřesy, přicházející z místa na hranici Spojeného impéria.

Nord V vyslal předběžnou výstrahu. Nevědělo se, o jakou loď se jedná, ale každým okamžikem mohla překročit hranici. Vstříc jí byla vyslána letka, ale jinak se jednalo o rutinní záležitost. Když ale během hodiny přístroje zaznamenaly další strukturální otřesy, v sektoru Nord V zpozorněli. Na cestě mohla být flotila, ohrožující samotné Impérium.

Nord V předal informace dál, došlo k hyperdálkové konferenci a štáb se na bleskové poradě usnesl na rozšíření pohotovosti na všechny sekce Flotily. Ve strategických bodech zavlyly sirény, muži byli odvoláni z dovolené a zahřívací agregáty motorů byly spuštěny. Impérium zadrželo dech. Uprostřed všeobecného rozruchu se nepozorovaně pohybovala malá, křehká lodička s dvěma třetinami posádky v bezvědomí.

Objekt, který by si zasloužil zvýšenou pozornost, unikl všem přístrojům.

5.

Ak dokázal zůstat při vědomí. Nevěděl, jak dlouho tu leží s Adan na hrudi a Kerimem, který dosud nedal jediným pohybem najevo, že je živý. Ztratil pojem o čase a při smyslech jej drželo jen vědomí, že už nepoletí dlouho. Myslel si to proto, že při uměle udržované vysoké gravitaci se nedá jíst a Themul jistě nemá zájem, aby dorazili k cíli vyčerpaní hladem.

Když vražedný tlak konečně povolil a Ak chtěl vyskočit, uvědomil si, jak málo sil mu zůstalo. Všechno se s ním zatočilo a těžce se svalil na zem. Nechtěl nic jiného než ležet a spát.

Zabránil mu v tom Themulův tvrdý hlas: „Jste u cíle. Chaan převezme řízení lodi a dovede ji k přistání. Položíte bomby a podle přiloženého plánu zapojíte zápalné šňůry. Pak opět odstartujete a přenecháte loď automatické pilotáži. Jakýkoliv odpor nebo nesplnění povinnosti budu tvrdě trestat.”

Ak se pomalu zvedl. Aniž by se podíval na obrazovku, ze které hovořil Themul, odpotácel se k pilotnímu křeslu a dal se do práce. Jednal úplně mechanicky a odněkud z hlubin podvědomí se vynořovalo vědomí toho, co má udělat. Na obrazovce uviděl šedavý srpeček planety, který pomalu rostl. Pak už se objevily obrysy kontinentů, nazelenalé pevniny i moře a loď se ponořila do horních vrstev atmosféry.

Pomalou se mu vracely síly i rozum. Navedl loď na kurs, ve kterém při stálém snižování letové hladiny mohl kroužit kolem planety a odsunul křeslo dozadu, aby se mohl podíval na Adan.

Kerim seděl na podlaze a hlavu držel v dlaních. Dívka ležela, ale oči měla otevřené.

„Jsme na místě,” řekl Ak. „Jak je vám?”

Kerim vyskočil. „Skvěle! Nevykřešu ze sebe ani jiskřičku energie, ale jak

pomyslím na Themula, mám sílu jak bejk."

Adan se neochotně zvedala. „Pomohl jsi mi..." začala, jako by si pomalu vzpomínala a Ak potlačil touhu vzít ji do náruče.

„Za chvíli jsme na místě," řekl tiše. „Themul už na nás nemůže. V bezprostřední blízkosti planety automatický pilot nefunguje."

„Ale antigrav zapojit může, ne?" zeptal se Kerim.

„Může, ale tím by znemožnil naše poslání." Ak se opět otočil k řídicímu pultu a sám se v duchu ptal, jak velkou moc Themul asi má. Budou potřebovat čas. Ono to není tak jednoduché odpojit hyperpohon od dálkového řízení. Možná se jim to ani nepodaří. Pak by buď museli zůstat na tomto světě, nebo by se museli vydat Themulově moci. Ak neviděl nic strašného ve faktu, že by strávil zbytek života s Adan na pusté planetě a dokonce ani Kerim by mu nevadil. Nejdřív ale musí vědět, jestli se tady vůbec dá žít. Zatímco loď klesala k neznámému povrchu, lámal si hlavu otázkou, proč je tato šedozelená planeta pro Akonany tak důležitá, že jim stojí za ten risk ji zničit

Z výšky patnácti veledělek zamířil Ak k jakémusi kotli, obklopenému horami se sněhem pokrytými vrcholky. Nedaleko bylo pobřeží oceánu. Ak považoval za nutné najít místo s dobrým rozhledem do dálky. Pokud je tu nějaké nebezpečí, bylo by dobré je včas rozpoznat.

Loď dosedla na písčité povrch a Ak se rozhlédl. Výhled na majestátní úbočí, zvedající se až k nebi, na něj neudělal žádný dojem. Hned se taky rozhodl: Bomby položí co možná nejrychleji, ale se zápalnými šňůrami si dají na čas, aby se stačili poradit, co podniknou dál.

„Na něco jsi zapomněl," řekl Jay, ale Fred potřeboval nějaký čas, aby si uvědomil, co se stalo.

„Bomba pro nás není nebezpečná," vysvětloval Jay. „K výbuchu došlo třicet kilometrů odtud, tlaková vlna zatřásla s lodí, ale než se sem dostane radiace, bude to chvíli trvat."

„Kde je Lester?" chtěl vědět Fred.

„Vpředu. Dává pozor."

Fred si s údivem uvědomil, že musel být v bezvědomí poměrně dlouho.

Hlavní chodba byla jasně osvětlená, Jay a Lester museli opět zapojit generátory.

Dveře na můstek byly otevřené. Lester seděl v křesle a sledoval osvětlené obrazovky. Na jedné sjel blesk a celá místnost byla na okamžik ozářena přízračným světlem. Fred chtěl ustoupit, ale Jay jej postrčil kupředu.

Fred uviděl na jednom z monitorů sloup žhavého kouře, stoupající z travnaté plošiny a mohl sledovat, jak se stébla trávy a keře ohýbají ve víru, který vtahuje všechno k místu k požáru. Uviděl taky jakési temné body přímo v ohnisku požáru. Když pochopil, zase se jej zmocňovala závrať.

„Červouni?“ zeptal se, aby se ujistil.

Jay přikývl. „Je jich patnáct. Tři z nich se už vrhli do ohně a ostatní mají v úmyslu totéž.“

Lester zvedl ruku. „Tááhle jde ještě jeden!“

Fred viděl, jak ten temný bod zmizel v žáru. Bezděčně se otočil a zadíval se na kruhovou obrazovku přístroje, na kterém sledovali linku výkonu vysílače a linku úrovně poruch. Mnohem raději by se podíval, co se stane s Červounem, ale najednou uviděl, jak linie poruch vyletěla nahoru.

Nic víc už neviděl. Na velké obrazovce na stěně se objevilo tak jasné zablesknutí, že jej na chvíli oslepilo.

Teď začal chápat, co se tu odehrává. Hádanka náhlých hyperenergetických výbuchů byla vyřešena. Červouni považovali požár vyvolaný jadernou reakcí za nebezpečný a chtěli jej uhasit. A protože sami byli schopni absorbovat energii prakticky v jakémkoliv množství a ukládat ji ve svém těle, nabízela se možnost vysát ohni energii a tím jej uhasit.

To, co se ukazovalo na obrazovce, byl důkaz, že množství energie bylo příliš velké i pro Červouny. Polykání ohně vedlo k energetickému přetížení organismu a explozi.

Překvapivé bylo, že se exploze projevovala jako výbuch čisté hyperenergie. Záblesk, který doprovázel smrt každého Červouna, nebyl nic jiného než okrajový jev. Rozptylové pole vydává elektromagnetické záření ve viditelné oblasti spektra a to je onen blesk.

Teď, když to bylo jasné, se Fred ptal sama sebe, co si s tím poznáním počít. Přinese jim užitek to, že se Červouni pokoušejí uhasit požár? Možná ano. Co když pozemská flotila lokalizuje dříve ony výbuchy než zachytí jejich nouzové volání? Záchrané lodi by možná mohly dorazit dřív.

Jenže rozdíl bude stejně jen pár hodin, pomyslel si Fred.

Pak pohlédl na venkovní teploměr. Ukazoval sedmdesát stupňů. Tráva hnědla a začínala doutnat. Nesměli ztrácet čas. Během čtvrt hodiny bouře zesílí natolik, že už nevzlétnou.

Závěr byl jasný, Museli odtud pryč, a to co možná nejrychleji. Potřebovali místo, vzdálené aspoň dvě stě kilometrů od hranice posledního atomového výbuchu. Jen tak měli šanci dát do provozu hypervysílač.

Fred šel dozadu do prostoru, ve kterém byly uloženy generátory, aby si prověřil, jestli zase správně zapojili všechny kabely. Pak převzal Lesterovo místo v pilotním křesle a zatímco Jay a Lester pořád ještě diskutovali o podivných explozích Červounů, zvedl člun ze země a řídil ji směrem k severu. Padesát kilometrů severně od epicentra výbuchu přelétli mořskou úžinu a odtamtud odbočil k severovýchodu, aby se vyhl oceánu, ležícímu na západě. Jay a Lester došli k závěru, že problém Červounů by se mohl stát předmětem výjimečného zájmu vědců a prozatím se vrátili k problému

vlastní bezpečnosti.

Několik kilometrů za mořskou úžinou se zvedalo pásmo vysokých hor s vrcholky pokrytými sněhem. Šlo o pohoří ve tvaru kruhu, které obklopovalo náhorní plošinu o průměru asi padesáti kilometrů. Fred chvíli zvažoval možnost přistání na této náhorní plošině, ale pak si uvědomil, že lépe uniknou účinkům jaderných výbuchů dole. Zamířil s lodí k úpatí hor a přistál na plochém vrcholku kopce v podhůří.

Pak si pospíšil dozadu, aby pomohl při instalaci vysílače. Všechny agregáty s velkou spotřebou proudu byly odpojeny od generátoru, mezi nimi i ochranné silové pole. Když Červou-ni přijdou, tak co. Pravděpodobně nebude o nic horší zemřít naráz v proudu energetického výboje z Červounovy hlavy než čekat na pomalou smrt v žáru jaderného výbuchu. Dohromady položili osmadvacet bomb. Trvalo jim to dva dny a kromě polárních oblastí viděli celou planetu.

Byl to úrodný svět. Neměli čas na nic jiného než velmi povrchní pozorování, a přece se přesvědčili, že by se tady dalo žít, při nejhorším až do konce života. Ak řekl Adan i Kerimo-vi, jaké asi mají podle něj vyhlídky. Kerima nijak zvlášť nenadchla myšlenka, že by měl strávit život v divočině, ale musel připustit, že to je pořád lepší než se*dát zabít.

Poté, co položili bomby, se stáhli do údolí uvnitř věnce hor a okamžitě se pustili do rozebírání hypermotoru. Práce šla kupředu příliš pomalu, protože jí rozuměl jen Ak. A to ještě musel počítat s tím, že Themul může každou chvíli zapnout antigrav. Bezpochyby je stále sledoval, i když o sobě nedával vědět. Pro případ, že by se ptal, co dělají, měl Ak výmluvu: Připravují odpalování bomb, které bude řízeno z paluby lodi. Themul by pak musel volit mezi jejich potrestáním a nebezpečím, že se podnik neuskuteční.

Ak nemohl vědět, které z obou alternativ dá Themul přednost. Všechno mluvilo pro to, že jejich poslání je příliš důležité, ale jisté to nebylo.

Nezbývalo než pracovat co nejrychleji.

A pak přišel okamžik, kdy vyšlo najevo, z jakého důvodu je cizí planeta tak důležitá pro akonské strategické cíle. Ak se právě vrtal v servoagregátu, když motor dostal nějaký cizí impuls a a nastartoval. Akovi bylo od začátku jasné, že musí jít o hyperimpulsy, protože žádný jiný signál by nebyl dost rychlý na to, aby zvládl tak obrovskou vzdálenost mezi místem řízení, které se přece nalézalo na The-mulově lodi, vzdálené mnoho světelných let, a motorem, spouštěným tímto řízením. Vyrobit hypersignály za pomoci prostředků, které měli k dispozici na palubě, nebylo možné. K ručnímu řízení lodi potřebovali znát buď kód řízení, jenže ten si Themul, nebo kdo za tím vězel, jistě dobře zabezpečil, nebo hyperimpulsy. Ak šel po vedení k přijímači dálkových signálů a zjistil, že signály musí být na-modulovány na

určitou prahovou hodnotu a jedine tak působí na hnací systém. Práh, jak zjistil vzápětí, leží velice vysoko a jeho naděje se zhroutily jako domeček z karet. S prostředky, které má k dispozici, takové impulsy nedokáže vyslat. Kde se tu ale teď vzal ten impuls, který dokázal nastartovat motor? Themul jej jistě ne-

vyslal, protože jejich mise ještě nebyla dokončena.

Bezradně zíral na řízení, pak se odsunul stranou, dřepł si a zamyslel se. Nezbyvalo nic jiného než zůstat na planetě. Ak byl stejně pevně přesvědčený, že Themul jejich loď zničí v okamžiku, kdy bude úkol splněn.

Postavení jeho i Adan nemuselo být nijak strašné. Jistě, budou se muset vzdát výdobytků civilizace a snášet přítomnost Kerima, který jim bude ztěžovat život, ale nakonec to půjde.

Do Akova zadumání najednou vpadł poplašný signál a celou loď to škublo. Adan vykřikla a Ak vyskočil. Několika skoky doběhl na můstek a při pohledu na monitor mu ztuhla krev.

Před loď se hrbila monštrózní příšera, podobná obrovskému našedlému červovi, a kývavým pohybem otáčela šerednou kulovitou hlavou. Ak ustrnule zíral do dvou studených očí, větších než jeho vlastní hlava a na kleštím podobné pařáty. Ochromený hrůzou bezmocně sledoval, jak příšera otevřela tlamu a vypustila z ní blesk.

V tom okamžiku spustily poplach i další přístroje a za Akovými zády se ozval strašlivý výkřik. Adan a Kerim stáli za ním. Bzučení generátoru v hlubině lodi přešlo v temné dunění. Ak na okamžik zapomněł na to, co se kolem něj odehrává a zaposlouchal se do zvuku motorů. Najednou umlkly a zase spustily, ale poplachový signál se už neozval.

Ak silou vůle překonal paniku, která ho začínala ovládat a přistoupil k pilotnímu křeslu. Musel se nutit, aby znovu pohlédl na příšeru, která tak lehce překonávala ochranné silové pole lodi. Kulovitá hlava s velikýma očima teď byla vzdálená sotva pět dělek a na kůži bylo vidět každý záhyb.

Ak si horečně vzpomínal, co kdy slyšel o Červounech. Mnoho toho nebylo. Na Akonu, který se vyvlékl z války proti Bluesanům, nikdo nevěděł, jestli jsou zprávy o Červounech pravdivé nebo ne. Tato stvoření údajně disponují schopností absorbovat energii a žalostné selhání ochranného pole bylo důkazem, že se nejedná o pohádky. Ta bestie prostě shltla energii silového pole a loď tu stojí úplně bezbranná před energetickými blesky, které příšera vysílá z kulovité hlavy.

Motor poslechl na první pohyb pilotní páky a zatímco Kerim nedokázal odvrátit oči od monitoru, loď se pomalu zvedla a generátory zas pracovaly pravidelným chodem.

Ak nezastavil dřív, dokud nebyli v úrovni sněhem pokrytého vrcholku

nejvyšší hory. Strašidelná příšera odtud vypadala jako nepatrný šedivý puntík, tak maličký, že bylo nepochopitelné se něčeho takového bát.

Kerimův obličej se leskl potem. „Co... Co to bylo?”

Ak vstal a dal si na čas, než zformuloval odpověď. Teď všechno pochopil. Věděl o panickém strachu z Červounů a molkexu, který v posledních měsících ovládl akonskou zahraniční politiku. Věděl, že odpovědní činitelé si nemohou být jisti životem, dokud tu je sebemenší možnost, že se Bluesané opět dostanou k molkexu a vnutí Galaxii další válku. Chápal, proč má být tato planeta zničena, i když šlo

o příliš odvážný kousek. Akonané se nemohou cítit bezpečně, dokud existuje jeden jediný Červoun. Tady patrně žijí ve smečkách a tohle je asi planeta, kam Spojené impérium přesídlilo celý rod.

Žádní Červouni = žádný molkex. Rovnice byla neskutečně jednoduchá. Ak měl najednou pochyby, jestli je správné, že zmařil odpálení bomb, 1 když šlo i o jeho vlastní život. Tito tvorové znamenají nebezpečí nejen pro Akon.

Ak věděl, že o tom bude muset ještě hodně přemýšlet. Vedle něj stáli Adan a Kerim a dožadovali se vysvětlení a on jim musel říct, co se kolem nich odehrává.

Ale ještě než jim dal vysvětlení, musel konstatovat, že sám dost dobře neví, jak se věci mají. Totiž -ještě nestačil říct ani první slovo, a najednou se na jih od nich na druhé straně horského masivu zablesklo. Ak, stále ještě plný nervozity několika posledních minut, sebou škubl. Viděl, jak se nad horizont zvedá bílý, kulovitý oblak, stoupá do výše a mění barvu. Bílá se změnila v zářivě žlutou a rudou.

Ak se díval a nedokázal se ani pohnout. Loď se lehce zahoupala, jak jí dosáhla první tlaková vlna a z reproduktorů zaznělo temné zadunění.

Konečně se Ak vzpamatoval, ale neměl dost sil skrýt svoje pocity. Oni odpálili bomby. Tím oni myslel Themula a ty, kteří se skrývali za ním. Bomby ještě neměly vodiče k rozbuškám, a

to, že vybuchly, znamenalo jen jedno: Themul neponechal nic náhodě a odpálení nebylo v rukou tří odsouzenců.

Bomby byly jistě vybaveny časovým spínačem a teď začnou vybuchovat jedna po druhé.

Ak se otočil, že Kerimovi a Adan vysvětlí, co se stalo, ale z výrazů jejich obličejů vyčetl, že už to pochopili.

Nikdo nepromluvil. Nad obzorem se vytvořil první hřib a bylo jasné, že během několika hodin se celá planeta změní v miniaturní slunce a oni, pokud se jim nepodaří dekodovat dálkové ovládání, nemají jinou možnost než se vydat na milost a nemilost Themulovi nebo zemřít v žáru nového slunce.

Šedobílé stvoření na típati hor okamžitě zareagovalo na první výbuch. Ak viděl, jak se Červoun propletl mezi horami a zmizel. Buď to si hledal úkryt, nebo se naopak chtěl přesvědčit, co se stalo. Nikdo nemohl vědět, co se odehrává v jeho hlavě. V každém případě opustil údolí, a to bylo nyní bezpečné jako předtím. Ak přistál a aniž by řekl jediné slovo, Adan i Kerim se rovnou vrhli do práce.

Ak už chtěl jít za nimi, když obě obrazovky u východu změnily barvu. Z šedozelené, obvyklé na této planetě, se stala prozaická šedočerná a místo zasněžených vrcholků hor se zjevil usměvavý Themulův obličej.

„Váš úkol byl splněn, Chaane,“ prohlásil přátelsky Themul. „Nařizuji vám pustit se na zpáteční cestu. Vidíte, že až dosud jsem zkřížil všechny vaše plány. Nyní nastartujete a uvedete loď na oběžnou dráhu kolem planety, kde ji ve výši mezi osmi sty a dvěma tisíci velelélek převezme dálkové řízení.“

Themulův úsměv byl stále širší. „Úmyslně jsem vám dal dostatek času.

Věděl jsem, že se budete snažit přestavět hyperpohon a v žádném případě jsem si tu legraci nechtěl nechat ujít. Nikdo neví líp než já, že vaše námaha je docela zbytečná. Nicméně po pěti velechvících odstartujete, jinak zapnu antigrav.“

Ak zaslechl drásavý zvuk, který musel přicházet z chodby, ale nějak tušil, že by na něj neměl upozorňovat. „Tak tobě jde o loď, že?“ zeptal se a doufal, že Themulovi nedojde, jak hloupá je to otázka. „O nás se houby staráš.“

Themulův úsměv náhle zmizel, ale zase se vrátil. „Kdo by se staral o tři odsouzené k smrti?“ zeptal se posměšně.

„Chci vědět, co s námi bude.“

Themul rozhodil rukama. „Jak to mám vědět? Vaše loď patří ke staršímu typu, u kterého se občas stává, že se vnější kryt otevře dřív, než se zavře vnitřní, nebo že je posádka napadena nebezpečným virem, který se za žádnou cenu nesmí šířit dál. Je tolik možností, jak vám zabránit v návratu na Akon, že si s tím vůbec nemusím lámat hlavu.“

„Proč bychom teda měli opouštět planetu?“ zeptal se Ak. „Stejně musíme zemřít, a tady bychom měli aspoň to zadostiučinění, že jsi při akci ztratil loď. Kdybychom...“

„To stačí,“ přerušil jej náhle dívčí

hlas. Ak se lekl tak, že se ani nedokázal pohnout. „Už nám nebude bránit.“

Ak se chtěl otočit a zavolat na Adan, aby odhodila zbraň, ale Themul měl rychlejší reakce. Ak dostal ránu, padl dopředu a když se chtěl zachytit, zjistil, že už nemůže pohnout rukama. Vedle něj zasyčel laserový paprsek a hned nato se ozval praskavý zvuk, jak zbraň zasáhla cíl.

A pak byla tíha najednou pryč. Ak mohl vstát a co bylo ještě podivnější, pohyboval se mnohem lehčeji než dřív. Aniž by vyvinul nějakou velkou

sílu, odrážel se od země, dostával se do výšky a zase pomalu klouzal dolů. Adan se opírala o stěnu vedle dveří a hlaveň její zbraně byla otočená k zemi. Dívka se usmívala a Themulův obličej zmizel z obrazovky. Ak se pomalu otočil.

Jeden z přístrojů, umístěných podél delší stěny, byl jen hromadou zkrouceného plechu. To tedy býval antigrav. Adan jej zničila, ale řešení bylo prosté i smrtelné zároveň. Bez antigravu se loď sice může zvednout, ale nemůže překonat přitažlivost planety.

„Ted' už nás nemůže udržet zvýšenou gravitací, že ne?“ ptala se Adan.

„Slyšela jsem ho mluvit a myslela jsem si...“ Pak se bezmocně podívala na Aka: „Ty se mnou nesouhlasíš?“

Ak k ní přistoupil a vzal ji do náruče. „Nemáme co ztratit,“ zašeptal. „Zachovala ses naprosto správně.“

6.

Kdosi zacloumal jeho ramenem a Fred vzhledl. Přejel si dlaní přes obličej a ohlédl se. „Osmáctyřicet stupňů,“ hlásil. „Teplota stále stoupá.“

Fred se podíval na součástky před sebou. Na uvedení hypervysílače do takového stavu, v jakém ho potřebují, potřebují ještě nejméně šest hodin.

Teplota do té doby stoupne na dvaasedmdesát stupňů, a protože kvůli vysílače museli odpojit i klimatizaci, nebude možné vydržet na palubě.

Fred vstal. „Za horami je něco jako vysokohorské údolí. Poletíme tam. V takové výšce bude nižší teplota. Získáme tím aspoň pár hodin.“

Po přepájení několika kabelů zabezpečili nejnutnější energii pro motory, Fred zvedl loď z dosavadního místa a stoupal podél příkrých úbočí do výšky. Počítal s tím, že po přistání budou potřebovat nejmíň půl hodiny, než motor opět odpojí. Let může trvat asi dvacet minut, a tak opět ztratí drahocenný čas.

Během stoupání Fred stále kontroloval venkovní teplotu, která rychle klesala a v okamžiku, kdy mezi špičkami hor uviděl první průsmyk, se ustálila na osmnácti stupních. Přesto měl Fred co dělat, aby v sobě potlačil naprostou beznaděj. Letěli o závod s vlnou vedra jen proto, aby včas zapojili vysílač, který jim mohl přinést záchranu. Spíš ovšem bylo pravděpodobné, že tady na Tombstone uhoří dřív, než se jiní podaří Flotilu jen kontaktovat.

Fred se snažil vůbec nemyslet. V současné době bylo nutné najít dobré místo na přistání a uvést do provozu vysílač. Co se stane pak, už byla jiná otázka.

Průsmyk konečně nabídl pohled do údolí. Fred zavedl loď o něco níž a rozhlížel se.

A najednou uviděl cizí plavidlo. Vypadalo jako patrona a leželo na zemi na tenkých teleskopických operách.

Fred okamžitě zastavil člun, ukryl ho za skalní stěnu a spustil poplachový signál. Jay a Lester utíkali chodbou a když vrazili na můstek, ani se nemuseli na nic ptát. Na monitoru viděli příliš jasně, o co jde. Fred si nedělal žádné naděje, že mohli uniknout pozornosti cizí lodi. Do úkrytu se stáhl jen pro případ, kdyby cizinci zaútočili.

Fred se zadíval na obraz na monitoru. „Vy dva vždycky všechno víte lip. Čí je to loď?“ zeptal se.

Chvilí bylo ticho, a pak promluvil Lester: „Akonanů.“

Jay si odkašlal. „Ano, a protože se už beztak nedá nic dělat, klidně se můžeme zeptat posádky, jak si představuje příští běh věcí.“

Když zazněl poplachový signál, byl Ak přesvědčený, že se jedná o dalšího Červouna. Přerušil svou práci a šel k pilotnímu křeslu. Adan a Kerim se tentokrát od své práce nenechali rušit. Věděli, že se jim nemůže stát nic horšího než to, co stejně očekávali, kdyby nebyli včas hotovi s přestavbou automatického pohonu na ruční. Skutečnost, že se na ty dva může úplně spolehnout, dodala Akovi sebedůvěry. Šel na můstek a byl si naprosto jistý, že zvládne jakýkoliv problém, ať už byl poplach vyvolán čímkoliv.

Jeho sebevědomí dostalo povážlivou trhlinu v okamžiku, kdy se podíval na obrazovku a zjistil, že to není Červoun. Prostor kolem lodi byl prázdný.

Nikde v okolí nebyla nejmenší známka jakéhokoliv nebezpečí a poplachový signál opět utichl. Ak si pomyslel, že během práce na hypermotoru mohli poškodit nějakou součástku, která pak způsobila poplach bez vnějšího podnětu. To bylo konečně docela dobře možné, protože vesmírné plavidlo je složitý mechanismus, ve kterém je všechno vzájemně propojeno tak, že s trochou nadsázky řečeno, člověk nevěděl, jestli s motorem nezapíná i sporák v lodní kuchyni. Ak se rozhodl pro jistotu prohlédnout pásek záznamníku poplachového signálu, i kdyby tím jenom ztratil čas. Jejich šance byly malé, dokonce velmi malé, ale staly by se nulovými, pokud by nevěnovali náležitou pozornost okolí.

Ak otevřel zásobník a vytáhl úsek pásku, na kterém byla nahraná poslední půlvechvíle. Pásku založil do prohlížečky, která byla součástí řídicího pultu a na malém monitoru si nechal zrychleně proběhnout všechno, co zachytily kamery, až do okamžiku, kdy se na jednom snímku objevil červený bod. To značilo okamžik, kdy spustil alarm.

Od tohoto snímku přehrával pomalu a uviděl, co se stalo. Ze skal na jihu vylétla cizí loď. Ak nebyl schopen určit výrobce a typ plavidla a nechápal, co tu pohledává. Nechal pásek běžet dál, viděl, jak se loď prudce zastavila, a pak se stáhla za skály. Cizinci tedy zpozorovali jejich loď a pravděpodobně se nyní radili, co budou dělat. Nemohli vědět, že posádka tohoto plavidla je v nouzi a potřebuje pomoc. Snad si ještě nevšimli toho, že kolem vybuchují atomové bomby a planeta se v krátkém čase stane planoucí pochodní.

Ak vypnul prohlížečku, vrátil pásek do zásobníku kontrolního zařízení a vstal. Věděl, co musí udělat.

Zapnul vysokofrekvenční vysílačku. Bylo nanejvýš nepravděpodobné, že by se jednalo o akonskou loď, takže musel vysílat v interkosmu. Právě si sestavoval co možná působivý projev, když se z přijímače ozvalo ve stejném jazyce, který chtěl použít ion:

„Výsadek č. 4 k AKOLUS 4 k neznámému plavidlu. Chceme vědět, co Akonané pohledávají na Tombstone.“

Jay nechal klesnout ruku s mikrofonom a čekal.

„To nebylo řečeno moc diplomaticky,“ řekl Fred.

„Jdi do háje s diplomacií,“ zavrčel Jay a ani se neotočil. „Nemáme co ztratit.“

Čekali. Přítomnost akonské lodi na Tombstone byla stejně nevysvětlitelná jako série explozí atomových bomb. Cizinci přece museli vědět, co se tu děje, ale dávali si na čas. Jay už byl připravený znovu promluvit, když se ozvalo:

„Akonská loď k AKOLU 4. Potřebujeme pomoc. Zapomeňte na pochybnosti. Nemáme zbraně ani k útoku ani k obraně. Pojdte dolů a pomozte nám. Tato planeta brzy vybuchne.“

Hlas byl naléhavý a Jay zvedl obočí.

„Ta past je tak primitivní, že by do ní nevlezla ani slabomyslná myš,“ poznamenal, ale neznělo to přesvědčivě.

Fred pokrčil rameny. „Já bych tomu věřil. Ze dvou důvodů: Co by dělala akonská loď na planetě, když už bomby vybuchují? A kdyby tu měla za úkol pozorovat situaci až do rozhodujícího okamžiku, tak by měli zbraně a dávno by nás pronásledovali a napadli.“

„Okamžik!“ protestoval Lester, „copak jsi sám neřikal, že ty bomby položili Akogané? Mohli to udělat zrovna oni.“

„Možná, ale stejně je v tom něco divného,“ řekl Fred, vzal Jayovi z ruky mikrofón a promluvil do něj: „AKOLUS 4 k akonské lodi. Přijdeme k vám. Velkou pomoc vám nabídnout nemůžeme, ale snad společně něco vymyslíme.“

Cizinec okamžitě odpověděl: „Děkuji vám.“

Fred položil mikrofón do vidlice a Lester mu řekl: „Je to na tvou odpovědnost.“

„Vím. Nemysli si, že to je pro mě snadné.“

Ak zavolal Adan a Kerima na můstek ukázal jim loď, která se vynořila z úkrytu ve skalách a pomalu klouzala podél úbočí. Vysvětlil jim, že kde je tento výsadek č. 4, musí být i vesmírné plavidlo a oni nemusejí udělat nic jiného než přesvědčit cizí posádku, patrně Pozemšťany, že nemají žádnou vinu na atomové katastrofě, a budou zachráněni. V duchu si už pře-

hrával situaci, jak se bude Themul marně snažit zabránit jejich útěku. Jeho optimismus nakazil i druhé dva zajatce: Adan se radostí rozplakala a Kerim se poprvé opravdu upřímně zasmál. Cizí loď konečně přistála vedle jejich, z otvoru sešplhali tři muži a kráčeli k nim. Ak jim otevřel a teprve teď viděl, že to jsou opravdu Pozemšťané: Jeden štíhlý s inteligentním pohledem, jeden podsaditý s hranatou hlavou a konečně obr, který se musel hodně sklonit, aby prošel jejich vchodem.

Ak je vedl na můstek. Šel za nimi a s uspokojením v duchu konstatoval, že sice mají zbraně, ale zajištěné a za-' sunuté za pasem. Daleko méně ho těšilo, že Adan budí velkou pozornost. Ten s tou hranatou hlavou se při pohledu na ni překvapením zhoupnul na špičkách, hvízdal mezi zuby a prohlásil: „Dokonce tu máte děvče a nijak ošklivý!"

Ten s inteligentními očima se usmál. „Měl by sis uvědomit, Jayi, že za chvíli budeme mít docela jiné starosti."

Jay se otočil. „Hm, a proč bych to měl brát tragicky, když má život i příjemnější stránky?"

Ak byl úplně zmatený. Tihle muži

nemluvili jako někdo, kolem koho se řítí svět. „Promiňte," začal ne zcela dokonalým interkosmem, „nemáte..."

Prostřední z mužů mu skočil do řeči : „Počkejte, prosím. Nejdřív nám podrobně vysvětlíte, jak jste se dostali do této situace a proč jste v nouzi Já vám pak řeknu, co se stalo nám a dohromady pak možná. . ."

Veta zůstala nedokončená a Ak začal vyprávět od okamžiku, kdy vstoupil do popravčí šachty. Když skončil, vyčkávavě se zahleděl na cizince.

„Vy potřebujete přestavět dálkové řízení na ruční nebo přinejhorším opravit antigrav?" zeptal se jeden z Pozemšťanů.

Ak se na něj udiveně podíval. To bylo všechno, co řekne na jeho vyprávění? „Ano," připustil.

Pozemšťan přikývl. „Tady se nám nabízí východisko," zamumlal spíš sám pro sebe, „sice nijak skvělé, ale přece. . ."A zase se otočil ke svým společníkům, aniž by dokončil větu.

Ak už to nevydržel. „Vy nemáte loď, se kterou bychom se dostali do bezpečí?" zeptal se.

Cizinec se zasmál, jako by slyšel dobrý vtip. „Kdybychom ji měli, tak už jsme dávno pryč," odpověděl přátelsky.

S Akem se zatočil celý svět. Šok byl tak strašný, že ho málem připravil o rozum. S nepřítomným pohledem sledoval diskusi Pozemšťanů a nečinně přihlížel, jak opouštějí můstek. Jejich hlasy zněly ze zádi lodi, kde byly motory.

Fred zvedl hlavu od spojovacích kabelů. „Víme," řekl řečí Pozemšťanů, „že nás někdo pozoruje. Najít a zničit snímací přístroje by nám zabralo příliš

mnoho času, a tak aspoň budeme mluvit tak, aby potřeboval nějaký čas na přeložení našich slov. Tahle věčička," ukázal na přijímač, „je nastavená na dálkové ovládaní a čím je její princip jednodušší, tím lépe pro nás. Budeme muset sestrojit přístroj, který bude schopen přesně napodobit impulsy dálkového řízení."

„Pak odstartujeme a přejdeme na tranzici," dodal Lester.

„No a proč ne? Jestli máš chuť, můžeš tady zůstat."

Lester už jen mávl rukou a Fred se otočil na Jaye. „Byl bych rád, kdyby ses mohl podívat na směrový kombi-nátor. Jak Akonany odhaduju, tak tam bude v paměti jen jediný kurs, a totiž zpátky k mateřské lodi. Musíme ale mít jistotu."

Jay beze dalších slov vykročil a před červeně natřenou přičkou se ještě otočil. „Rekněme, že máš pravdu. Co bude pak? Poletíme k té jejich lodi, kde nás rozstřílejí?"

„Ak si myslí, že ten muž chce loď zpátky. Ani já moc nevěřím, že by po nás stříleli."

„Tak udělají něco jiného."

„S tím musíme počítat, ovšem tady máme smrt jistější."

Akovi ubíhal čas jako ve snu. Adan se jej pokoušela utěšit, i když by to potřebovala víc než on. Kerim chodil po můstku a klel. Jeden z Pozemšťanů, ten, který se tak díval na Adan, pracoval na dálkovém řízení. Ak se mohl přesvědčit, že teď o dívku nejeví žádný zájem a dokonce ani neodpovídá Kerimovi, který se pokoušel vyzvídat, co že dělá.

Konečně se Jay napřímil a dunivým hlasem zavolal cosi, čemu Ak nerozuměl. Patrně mluvil v nějakém pozemském regionálním jazyce a nebylo těžké uhodnout, proč to dělá. Themul jistě sleduje scénu se zvýšenou pozorností.

Z motorového prostoru přišla odpověď, Jay přiložil na přístroj horní desku, zaklapl ji a odběhl pryč. Za chvíli vrazil na můstek obr jménem Lester a stalo se to právě v okamžiku, kdy se Ak vytrhl ze svého mráкотného stavu. „Teší mě, že se tu panstvo cítí dobře," zařval Lester, „ale pokud bude polovina mužstva sedět a točit palci, jsme vyřízený. Možná by aspoň jeden z vás mohl..."

Ak, stále ještě jen napůl při vědomí, vstal., Promiňte," přerušil Lestera,

„bylo to od nás hloupé. Co máme dělat?"

Lesterův hněv se okamžitě proměnil v zářivý úsměv. „Nevím, nakolik tomu rozumíte, ale potřebujeme, aby se impulsy k pohonu vysílaly v intervalech deseti nanosekund."

Ak přikývl. „To není nic těžkého. Jaká je vstupní energie?" „Bum!" Lester rozhodil rukama.

„Hyperenergetická exploze. Jak dlouho vám to může trvat."

Ak zaváhal. „Čtyři hodiny.“

„Musívám stačit jedna, to je tak maximum, co máme. Vnější teplota je už i tady v horách skoro padesát stupňů. Vezměte si na pomoc tady ty dva,“ ukázal na Adan a Kerima.

Ak se za ním podíval. Možná měl právo se zlobit, ale nemohl. K muži, který jej zahrnul výčitkami, cítil spíš sympatie. S Pozemšťany to vůbec bylo zvláštní. Ak s nimi až doposud neměl nikdy nic společného, ale slýchal pověsti o jejich neúnavnosti, síle a činorodosti.

Přistihl se, že se usmívá při myšlence, že teď je on sám obětí oné činorodosti. Tady se na něj klidně kňčí, poroučí se mu pracovat a chce se na něm, aby za hodinu udělal něco, co by za normálních okolností nestačil ani za čtyři.

Dal se do práce a tak, jak si na něj vyšlápl Lester, se on pustil do Adan a Kerima. Podávali mu materiál a nástroje a malá místnost se otřásala povely, vydávanými ostrým hlasem.

A nejpodivnější bylo, že práce šla rychle kupředu. Po uplynutí poloviny času, který dal Lester, si Ak uvědomil, že lhůtu překročí jen o několik málo minut. Ak se podíval na Adan a usmál se. I ona se usmívala a bývalá důvěra byla obnovena.

Když se na to člověk zpětně podívá, nemůže si být jistý, jak by podnik dopadl, kdyby nezasáhla flotila Spojeného impéria a neposkytla šesti ztroskotancům na Tombstone - aniž by ovšem o nich věděla - oddechový čas. Ve stejné době totiž pronikla za hranice Impéria cizí plavidla a blížila se sektoru, ve kterém byly zachyceny strukturální otřesy.

Se značným údivem bylo konstatováno, že se jedná o jeden jediný oddíl akonských lodí, který utrácí čas tím, že zapíná naprázdno tranziční pohon. Velitel hlídky okamžitě ohlásil svoje pozorování na Nord V, odkud dostal příkaz nespouštět Akonany z očí.

Zatím si na palubě akonských lodí povšimli flotily Pozemšťanů a připravili se na eventualitu, že by se museli bránit útoku. Navenek se ovšem tvářili, jako by si křižníků nevšimli. Konečně, nacházeli se v neutrálním prostoru a mohli si v něm dělat, co chtěli. Ovšem Themul věděl, že věc není zdaleka tak jednoduchá, jak se jeví. Pozemšťané budou chtít vědět, co znamenají ty tranzice. Každou chvíli se mohlo stát, že z nějakého opěrného bodu flotily nahlásí, co se stalo na Tombstone a pozemští pozitronikové sdělí, že akonská flotila je s největší pravděpodobností v nějakém vztahu ke zničení celé planety.

To byl kritický okamžik. Themul se domníval, že Pozemšťané na něj neprodleně zaútočí a na tuto situaci se připravil. Jedinou záchranou byl co nejrychlejší únik. Otázkou zůstávalo, jestli se za těchto okolností může podařit vzít zpátky na palubu loď, vracející se z Tombstone. Pokud ne, budou

ji muset odepsat. Themul nechtěl riskovat- a otevřený střet s Pozemšťany bylo to poslední, co mohla akonská vláda za tohoto stavu diplomatických vztahů potřebovat.

A tak Themul věnoval veškerou pozornost pozemským křižníkům a jejich manévřům. Vysílačky jeho svazku sháněly informace o. katastrofě na Tombstone a o loď s odsouzcenci se starala už jen hrstka poddůstojníků. Ti zjistili, že se odsouzcenci setkali se třemi Pozemšťany, ale zpráva se ani nedostala k příliš zaměstnanému Themulovi. Jednak tu nebyla žádná možnost podniknout cokoliv proti Pozemšťanům a navíc se dalo pochybovat, že odsouzcencům i přes pomoc Pozemšťanů zbude něco jiného než zavést loď na oběžnou dráhu, kde ji budou moci zachytit a následně odtáhnout dálkovým řízením. Jakmile se loď dostane na oběžnou dráhu u Tombstone, spustí v mateřské lodi poplach, a tak si mohli ušetřit sledování. Nakonec se podle toho zařídili a to taky asi byl ten rozhodující moment, který ztroskotancům z Tombstone zachránil život.

7.

Fred vešel na můstek. V obličejí a na rukou měl olej a jak si přejel dlaní přes čelo, zůstaly mu na něm šmouhy a groteskní obrazce. Přesto mu oči jen svítily a vzrušeně hlásil: „Jsme hotovi!“

Všichni tři Akonané v očekávání vzhledli. Adan ani Kerim se nedomluvili v interkosmu, ale těm osudovým slovům rozuměli.

„Udělali jsme všechno, co je v naší moci,“ pokračoval Fred, „a teď jde o to, najít dobrou pozici pro start. Nechci vám dávat falešné naděje. Vyhlídka na to, že vyletíme do povětří s celým Tombstone je pořád ještě zcela reálná.“

Lester a Jay se protáhli kolem něj, podobně umazaní a stejně vzrušení.

Lester se bezeslova usadil do pilotního křesla a okamžitě nahodil motory.

Ak viděl, jak výsadkový člun Pozemšťanů propadá do hloubky, jak se obzor stále rozšiřuje a vrcholky hor mizí kdesi dole. Lester vedl loď průsmykem, kterým před nedávném sami přiletěli, s takovou obratností, že Ak žasl.

Stmívalo se, ale Lester si zapnul mikrovlnný snímač polohy a řídil dál se stejnou bravurou, aniž musel snížit původní rychlost.

„Proč jednoduše nevyletíme nad hory?“ chtěl vědět Kerim.

„To hned uvidíš, kamaráde,“ řekl mu Jay.

Nesliboval naplano. Sotva loď proklouzla rozsedinou, zmocnila se jí tak silná tlaková vlna, že vyvedla z míry dokonce i Lestera a zbavila jej na zlomek vteřiny vlády nad lodí. Teprve teď měli možnost v plné hrůze vidět, co se děje.

Ak zděšením zavřel oči a otevřel je až po několika chvílích. Neměl ponětí, kolik času uplynulo, a teď viděl, že Tombstone je těsně před výbuchem.

Povrch byl jediným mořem plamenů, občasné erupce vyvrhla do výše bílý žár, který se zhroutil do temně červeného víru a z míst, kde bývaly vodní

plochy, stoupal fialový sloup páry.

„To je teprve začátek," oznámil věčně Fred. „Rozsáhlý požár vytváří vzdušné víry, které mají v desetikilometrové výšce rychlost osm set kilometrů v hodině. Nevím, jestli jim naše loď unikne. Hory nás předtím trochu chránily."

Ak o tomhle letu později nedokázal nic vyprávět. Dojmy byly příliš silné a obraz na monitoru se podobal peklu. Svět byl jedinou orgií barev a jasu. Loď se kymácela v nárazech tlakových vln a generátory ochranného pole se otřásaly. Ak počítal s tím, že každou chvíli vypoví, službu.

Tri Pozemšťané si po celou dobu zachovávali stoický klid. Lester řídil loď, Jay sledoval monitor oscilografu a Fred měl před sebou hypervysílač.

Kromě toho sledoval vnější teplotu. Jakmile opustili hory, stoupla na osmnáct set stupňů a opláštění se rozzářilo.

Pak se otočil k řídicímu pultu a v místnosti byla slyšet jen suchá a tvrdá slova v pozemské řeči. Ak vzal Adan kolem ramen a dívka se k němu přitiskla, jako by ji mohl ochránit.

„Spustíte to!" zavolal najednou Fred, „akumulátor běží!"

Ak nevěděl, co to znamená, ale napjal se, jako když chce člověk vzdorovat úderu. Jeden z generátorů po temném zadunění umkl a vnější plášť lodi se rozzářil. A pak najednou Ak ucítil strašlivou bolest a pomyslel si: Je po všem. Pak se rozhostilo ticho.

Když Ak přišel k sobě, nebyl si zprvu jistý, jestli už překročil práh smrti nebo je zachráněn. Blízko svých očí viděl dívčino rameno, ale to mohlo znamenat obojí. Pak si teprve všiml, jak se jeho spolutrpitele vzpamatovávají z tranzice a jako poslední zahlédl na obrazovce moře hvězd.

„Podařilo se!" vykřikl akonsky.

Fred se oklepal jako mokrý pes, káravě se ohlédl a stejným jazykem odpověděl: „Zatím se nic nepodařilo."

„Ono!" ohradil se Jay, „já jsem spokojený i s tímhle."

Fred mu nezustal dlužen odpověď: „Ano, ale nalézáme se na cestě k lodi, jejíž velitel netouží po ničem jiném než zakroutit krkem tady těm třem.

Ostatně si nejsem jistý, jestli by v případě Pozemšťanů řešil situaci jinak."

„No," vmísil se do debaty Lester, „ale aspoň jsme neshořeli. Má někdo ponětí, jak daleko je teď Tombstone?"

„Asi pětadvacet světelných let. Na takovou dálku bychom neviděli ani výbuch supernovy."

„A co budeme dělat teď?" zeptal se Jay.

„Máme před sebou další tranzici, a ta nás přivede do bezprostřední blízkosti mateřské lodi. Jsem si téměř jistý, že flotila už má informace o tom, co se stalo na Tombstone a bude v pohotovosti. Ak nám řekl, že Themul nechává

svoje lodi provádět krátké tranzice, které přehluší strukturální otřesy lodi cestující hyperprostorem. Nedivil bych se, kdyby to naše flotila už dávno pochopila a pohybovala se někde blízko toho Themula. Snad by se nám mohlo podařit upozornit na sebe. Zatím jsme měli štěstí. Snad nám to vydrží."

A bez jakéhokoliv varování uskutečnil druhou tranzici. Ak byl zasažen další vlnou bolesti, která tento proces provází.

Události se daly do pohybu. Výbuchy na Tombstone byly objeveny a celý oddíl narychlo vyslaných průzkumníků našel planetu ve stavu nukleární zkázy.

Na rozkaz sekce Nord V bylo nasazeno třicet bojových knžníků solární třídy. Tomuto bojovému svazku velel plukovník Peter Whitman na vlajkové lodi CHARLEMAGNE. Plavidla se ihned nejvyšší rychlostí lineárního letu pustila k cíli. Oficiální rozkaz daný Whitmanovi požadoval okamžité prošetření případu zkázy planety Tombstone, což znamenalo sevřít do kleští akonské velitele. Pokud se budou vzpírat, pohrozit jim střelbou. A protože pozemská strategie neznala plané hrozby, měl Whitman plnou moc střílet, pokud to bude nutné.

Whitman nebyl jediný, kdo se divil takovému rozsahu plné moci. V duchu se ptal, kam to asi zašlo ve vztazích mezi Akonern a Impériem, když se může po akonských lodích střílet.

Řešení tohoto problému ovšem nebylo v jeho kompetenci. Jeho svazek překonal vzdálenost mezi základnou

Nord V ke stanovišti Akonanů za šest hodin a v Kalupově poloprostoru nemohla být plavidla lokalizována. Když se najednou z ničeho vynořilo třicet bojových křižníků, musel to být pro Akonany pořádný šok.

Whitman neztrácel čas. Dal zapnout na nejvyšší výkon vysílač vlajkové lodi CHARLEMAGNE a zaslal následující poselství:

„Plukovník Whitman v pověření Velkého administrátora Spojeného impéria. Žádám na velitelích akonské flotily informace o událostech, které vedly ke zničení planety Tombstone, patřící Impériu. Navrhuji osobní setkání. Pokus o zmaření jednání jsem nucen považovat za projev nepřátelství. Vaše lodě jsou lokalizovány. Při sebemenším pokusu o tranzici vydám povel k palbě. Konec."

Tohle byla situace, se kterou Themul nepočítal. Očekával útok, ne vyjednávání. Ted' byl nucen přijmout nové rozhodnutí a přijal špatné.

Z čistě technického hlediska se situace jevila takto: Tranziční motory akonských lodí potřebovaly jistý rozběhový čas, který byl tím delší, čím menší byla rychlost, kterou se loď pohybovala k tranzičnímu cíli.

Themulovy lodě se nalézaly ke svému cíli na Akonu v relativním klidu, a tak jejich motory potřebovaly maximální rozběhový moment. Než by

motory naskočily, vyzařovaly by elektromagnetické vlny, které pozemské přístroje

dokáží snadno zachytit. Themul přesto doufal, že ochranné silové pole lodí zadrží záření a jak se dostanou do hyperprostoru, budou zachráněni.

Plán vypadal tak jednoduchý, že na něj Themul přistoupil bez dalšího uvažování. Přehlédl dvě věci: Ze totiž pozemšťané vlastní zbraně, jejichž účinnost nezmenší ani ochranná silová pole, a za druhé, že loď, na kterou čekal, zmizela.

Je pravda, že se Themulovi pokoušeli tuto zprávu sdělit, ale než se k němu dostala, stalo se neštěstí.

Plavidlo se vynořilo ze šedi hyperprostoru do černé tmy vesmíru, posázené hvězdami. Bolesti, provázející tranzici, odezněly a tři Pozemšťané počali vyvíjet horečnou činnost. Ak měl pocit, že není vůbec k ničemu.

„Jsme na místě!“ volal Jay. „Kolem je to samá loď!“

Otáčel knoflíky zaměřovače a na monitoru se objevilo nesčetné množství zelených bodů. Ak ustrnul. Netušil, že Themulova flotila je tak velká.

„Teď už nám stačí jenom lokalizovat naše jednotky,“ prohlásil Fred.

„Pokusím se je zavolat. Kdybych je tak mohl rozeznat.“

„Tak jasně jako teď už nikdy nic nerozeznáš,“ přerušil ho Jay. „Proti sobě tu stojí dvě skupiny plavidel, jedna v kulovité formaci a druhá jako hejno.“

Odstup koule od hejna je asi dvě stě tisíc kilometrů.“

„Kde jsme my?“

„Pět tisíc od hejna.“

Nebylo o čem dál uvažovat. Muselo jít o akonskou flotilu a loď Impéria. Kruhová formace byla pro Impérium tak typická, že Fred s jejím určením ani na okamžik nezaváhal: Nebyli to průzkumníci, muselo jít o bitevní křižníky.

V tom okamžiku přišla další Jobova zvěst: „Loď začíná měnit směr. Domnívám se, že jde o nasměrování k mateřské lodi, která přebírá řízení.“

Fred zachoval klid. „Změníme kurs ve chvíli, kdy budeme vědět, kam zamířit. Jayi, zaměř nejbližší postavenou pozemskou loď a sděl mi její polohu.“

Jay se sklonil nad přístrojem, ale v příštím okamžiku se stalo něco, co zchladilo jeho optimismus. Z hlubin prostoru zasvítit oslepující modrobílý blesk a o půl minuty později spustil alarm. Ak byl zmatený, protože vůbec nepochopil, co se stalo. Jen Pozemšťané to patrně věděli.

„Přijdeme pozdě!“ volal Fred. „Relativní rychlost vůči mateřské lodi?“

„Deset za sekundu.“ odpověděl Lester. „Klesá.“

Teď se ukázalo, jak tu chybí antigrav. Poté, co jej Lester aspoň částečně opravil, aby vůbec mohli odstartovat, se ještě dařilo udržovat na palubě normální podmínky, ale nyní, když automatický posilovač brzd vytvořil

přetížení dvě g, byl výpadek neutralizátoru jasně patrný. Fred se svezl hlouběji do křesla. Každý pohyb ruky nebo hlavy byl namáhavý.

Prostor se rozzářil druhým bleskem

a Fred horečně přemýšlel. Akonské lodi se bezpochyby pokoušejí dosáhnout co nejrychleji tranzice a ty blesky pocházely určitě z děl flotily Pozemšťanů. Pokud by teď letěli dál podle původního plánu, mohli by být považováni za plavidlo uzavírající konvoj a neprodleně odstřeleni. Na vysvětlování by asi nebyl čas.

Freda napadlo něco, co bylo tak absurdní, že se to ani neodvážil říct nahlas. Ale nebyl to tak hloupý nápad. Ironií bylo, že věnovali tolik času a energie právě způsobu, jak se vymanit z vlivu automatického řízení z paluby Themulovy lodi...

Vesmír se změnil v peklo plné oslňujících blesků a oblaků prachu a plynu z explodujících lodí. Ve všech plavidlech se rozezněla poplachová zařízení a ochranná pole svítla, jak absorbovala nesmírná množství energie výstřelů. Z temnot, ozařovaných přízračným světlem, se vynořil matně probleskující trup obřího plavidla. Malá loď se vznášela u obra, ze kterého byla vypuštěna.

Na můstku bylo naprosté ticho. Všechny oči byly upřené na obrazovky, na kterých se tyčila kovová stěna obrovské lodi a stále rostla do výšky. Fred se zatajeným dechem počítal vteřiny. Každým okamžikem mohla loď nad ním zmizet v hyperprostoru, ovšem stejně tak mohla být zasažena salvou z pozemských děl. Bylo strašné, jak se čas vlekl.

„Tady!“ vykřikl Jay a Fred zavřel a zase rychle otevřel oči. Přímo uprostřed stěny bylo vidět škvíru, která se stále rozšiřovala. Taky už nebyla černá, ale osvětlená.

Jako by byla vedena neviditelnou rukou, malá loď se opět pohnula a doprovázena hukotem hvězdné bitvy pomalu vklouzla do hangáru.

Fred se uvolnil, i když tu stále hrozilo nebezpečí, že budou zasaženi výstřelem z děla. K uskutečnění tranzice mohly zbývat již jen zlomky vteřin. Žádný akonský velitel by se nenechal zatáhnout do bitvy proti Impériu, raději by utekl. Themul jistě nebyl výjimkou.

Fred vytáhl zbraň. Jay a Lester ji už měli připravenou a odjištěnou. Obrazovky stále ještě pracovaly, vrata hangáru byla uzavřena a rozsvítla se zelená světla na znamení, že v prostoru je dýchatelný vzduch. Nebylo vidět živou duši. Bitva patrně zaměstnávala celou posádku.

Fred spěšně vydal pokyny. Akonané měli zůstat na palubě. Až se podaří tranzice a velitel lodi zapne odposlouchávací zařízení, najde loď na své palubě, ovšem bez tří Pozemšťanů, kteří už budou uprostřed lodi. Ak Ther Chaan je v rychlosti informoval o konstrukci akonských lodí.

Fred se svými muži opustil loď. Své postavení pochopili v okamžiku, kdy

vstoupili do hlavní chodby a ucítili dunění, které zachvívalo celým plavidlem. Motory i ochranná pole pracovaly na nejvyšší obrátky a loď vydávala obrovské množství energie jen na to, aby nebyla zničena.

V pozadí chodby Pozemšťané objevili vchod k antigravovým výtahům. Podle Akova popisu vedly dvě prostřední šachty do centrální části lodi. Fred do ní vstoupil jako první a okamžitě byl unášen do výše. Lester a Jay jej následovali.

Za méně než půl minuty stáli v jasně osvětlené centrální chodbě, vedoucí napříč trupem. Chodba byla vyložená běžícím pásem. Do stran se rozbíhaly další chodby a všechny byly prázdné. Dunění agregátů tady bylo jen tlumené a vzdálené.

Všichni tři se postavili na prostřední běžící pás a s prsty na spouštích se dívali do všech chodeb. Štěstí jim přálo, nikde se neukázal žádný Akonan. Loď vypadala jako po vymření. Před nimi se objevil rondel a běžící pásy se rozdělily kolem polokruhových stěn po stranách. Pozemšťané seskočili v kruhové chodbě, která obklopovala můstek. Proti nim byly široké, zavřené zasunovací dveře.

Fred najednou ucítit, jak se mu pohnula země pod nohama a chodbami proběhlo zadunění. Pozemšťané věděli, co to znamená: dělo z lodi pozemské flotily poprvé prorazilo ochranné pole a dostalo se až na plášť lodi. Fred sevřel rty. Jestli se loď okamžitě nedostane do hyperprostoru, budou navzdory vši námaze ztraceni.

Postavili se ke dveřím. Fred na jednu stranu, Lester na druhou a Jay se ujal úkolu otevřít. Tak jako ve většině akonských plavidel, i zde automat reagoval na teplo vydávané rukou. Jay natahoval ruku k naznačenému místu, ale dveře se otevřely samy od sebe. Zevnitř zazněl výkřik a před Jayem stál Akonan a ustrnule na něj zíral. Jay se netvářil o nic chytřeji a první pochopil situaci Fred. Odskočil od stěny, obrátil zbraň a pařbou udeřil Akonana do hlavy. Stejně rychle otočil zbraň zase hlavní dopředu, ale k výstřelu se už nedostal. Loď přešla do hyperprostoru a nával bolesti jej téměř zbavil smyslů. Zapotácel se a zavřel oči.

Přesto neztratil vědomí a dokonce se dokázal sunout dopředu. Šlo to ztěžka, ale šlo. A jak se díval na ty, kdo seděli v křeslech, zapomněl na bolest tranzice.

Věděl, že skok hyperprostorem nemění strukturu plavidel. Kolem něj bylo všechno tak, jako před tranzicí.

Zvedl se na kolena a koutkem oka zahlédl pohyb. Uhnul stranou a první obrys, který uviděl zřetelněji, byla Jayova hranatá lebka. Jay se smál na celé kolo, i když i on musel pociťovat intenzivní bolesti.

Lester klečel na druhé straně a když se vzájemně podepřeli, podařilo se jim

všem najednou postavit se na nohy. A jako by ve výšce dospělého muže bylo všechno jinak, bolesti je rázem přešly. Konečně se mohli pořádně rozhlédnout. Byli v ohromné kruhové místnosti, uprostřed které stálo na vyvýšeném pódiu křeslo kapitána. Dokola podél stěn se táhly řídící pulty s ovládacími prvky, přístroji, monitory a pracovními stoly službu konajících důstojníků. Obrovská kruhová obrazovka ukazovala jen typickou šed' hyperprostoru. Bylo tu naprosté ticho, akonští důstojníci seděli zhrouceně ve svých křeslech a apaticky vyčkávali, až je přejdou bolesti.

Ksaku! Kdyby to tak vydrželo ještě chvilku! přál si v duchu Fred. Jak stoupal ke křeslu kapitána, cítil olověnou tíži v kolenou. Viděl urostlého muže, který se křečovitě držel řídícího pultu a upřeně zíral před sebe. Fred se otočil a učinil těžkopádné gesto, ale Jay a Lester mu přesto rozuměli. Důstojníci ve velitelské místnosti musí být odzbrojeni dřív než skončí tranzice. Fred se postavil za velitele a chvíli si jej prohlížel. Tak tohle je tedy Themul, který se bavil tím, že odsouzence strašil smrtí.

Fred mu vytáhl zbraň a Themul nekladl žádný odpor. Nejspíš o ničem nevěděl.

Fred si oddechl a rozhlédl se. Viděl, jak Jay a Lester obcházejí těžkými kroky kruhovou místnost a zbraně házejí na hromadu pod podestou, na které seděl Themul.

Podařilo se! Ve třech ovládli akon-skou bojovou loď.

A najednou byl zářivý hvězdný koberec zase tady a konec bolesti byl stejně zrádný jako začátek. Jednu nebo dvě vteřiny se Fred cítil jako omámený, a pak byla bývalá síla zase tady, zatímco se Themul jen pomalu napřimoval a zvykal si na myšlenku, že tranzice je za ním.

Fred mu přitiskl ústí hlavně ke spánku. Themul sebou škubnul a vzhlédl.

„Co..." začal a ztuhl, když uviděl Pozemšťana.

„Ani hnout!" řekl Fred v interkosmu. „Jsem major Fred Heidinger z flotily Spojeného impéria. Loď je v mých rukou."

Themul se marně pokoušel ovládat. „Jak... Jak...?"

Fred mávl rukou. „Tím si nelamte hlavu. Vstaňte!"

Themul poslechl jako ve snu.

„Vidíte tam dole moje muže?" zeptal se Fred a Themul učinil gesto rukou.

„Vidíte zbraně*na zemi?" ptal se dál Fred a velitel přisvědčil stejným způsobem. „Kolik mužů má posádka lodi?"

„Šest... Šest set."

Fred byl spokojený. Totéž číslo mu řekl Ak. „Dobrá. Teď všichni přijdou na můstek a odevzdají zbraně."

Těžko říct, jestli to způsobila nehoráznost žádosti nebo prostě uplynul čas, který Themul potřeboval, aby se vzpamatoval, ale v každém případě se zvsoka podíval na Freda: „A co mě přinutí, abych to udělal?"

Fred věděl, že tohle je rozhodující okamžik. Aniž by spustil Themula z očí, zavolal na Lestera: „Dávej pozor na mou levou ruku. Jak dám znamení, střel!" Pak promluvil k Themulovi, který už zase ztratil něco ze své znovu nabyté jistoty. „Nacházíte se v poněkud nepříjemné situaci. Od této chvíle uděláte všechno, co od vás budeme požadovat, jinak postřílíme vaše lidi a já vlastnoručně zastřelím vás. Takže - dáte příkaz, aby mužstvo odevzdalo zbraně?"

Themul se beze slova obrátil k řídicímu pultu a Fred pochopil. „Lod' může být řízena i jinými přístroji než jsou tyhle?" zeptal se rychle a Themul přisvědčil.

„Je tu mechanismus, který veliteli umožňuje vyřadit z provozu ostatní přístroje schopné řízení?"* ptal se dál Fred.

Themul sevřel rty. „Ano."

„Tak je vypni!" nařídil Fred.

Themul rychlými pohyby přepnul nějaké páky a vzhlédl: „Hotovo."

„Dobrá. Zavolejte první oddíl. Kolik je v něm mužů?"

„Pětačtyřicet."

„Muži budou přicházet po jednom, zbraň ponesou za hlaveň a hodí ji na zem. Pak se odeberou do ubikací a vyčkají na další rozkazy. Řekněte jim, že krátce před započítím tranzice byla loď přepadena oddílem padesáti Pozemšťanů. Začneme!"

Themul vzal do ruky mikrofon a vydal rozkaz ke složení zbraní. O deset minut později se na můstku objevili první muži. Převzetí lodi probíhalo hladce.

„Co teď s námi uděláte, pokud se ovšem smím zeptat..."

Themul se patrně cítil jako člověk, který splnil svou povinnost a s tímto pocitem se navrátila jeho arogance. Můstek byl prázdný. Důstojníci i mužstvo byli zavřeni v kabinách.

„To ještě přesně nevím," prohlásil Fred. „Podle mých výpočtů jsme asi třicet světelných let od Akonu. Nejjednodušší by asi bylo přiblížit se na půl světelného roku a vysadit vás ve výsadekových člunech. S posádkou to patrně tak udělám. Nechám si jen nejnutnější obsluhu. Ale pokud jde o vás, mám jiné plány."

Themul nedokázal skrýt překvapení. „Co máte za plány se mnou?"

„Pokud si vzpomínám, jeden starý akonský zákon praví, že každému, kdo si osobuje právo rozhodovat o životě a smrti jednoho nebo více bližních sám, hrozí trest."

Themul podle všeho nevěděl, kam Fred míří a klidně přisvědčil. „Takový zákon existuje. Právo patří jen soudci."

„Vy ale nejste soudce, že?"

„Ne," odpověděl Themul.

„A přesto jste si osoboval právo disponovat životy tří odsouzcenců, kterým byla za jistých podmínek udělena milost."

Themul couvl. „To není pravda!"

„Bud'to na této lodi nebo na plavidle, na jehož palubě jsou ti tři nešťastníci, jsou jistě pásky s nahranými rozhovory, které jste vedl. Co takovým důkazům řekne akonský soud?"

Themul se zatvářil vyděšeně. „Ne!"

vykřikl, „ta loď je dávno zničená! Nemůžete. . ." a skryl si obličej v dlaních.

„Ale ano, můžu. Otočte se."

Ak, Adan a Kerim stáli ve dveřích. Themul se pomalu zvedl z křesla velitele a vypadal jako vytesaný z kamene.

První jej uviděl Kerim. „Tak tohle je chvíle, na kterou jsem čekal!" zařval a rozběhl se. Themul se probral ze strnulosti a když si uvědomil nebezpečí, dal se na útěk. Kerim jej přesto dostihl a popadl za rameno. Otočil si jej k sobě, důkladně se rozpřáhl a zasáhl pěstí jeho bradu.

Themul padl naznak a svezl se ze schůdků podesty.

„Tak to bychom měli," poznamenal Lester.

Pro poradu sedmi osob, z nichž jeden byl důkladně hlídaný vězeň, byl mŕstek akonského bojového křižníku příliš veliký. Je ovšem pravda, že jsou situace a rozpoložení mysli, ve kterých nějaké nedostatky v okolí nehrají žádnou roli.

„Takže jsme se z toho dostali," začal Fred. „Mám v úmyslu vysadit větší část zajaté posádky v takové blízkosti Akonu, aby v přiměřené době dosáhla domovské planety. Podržíme si jen tolik mužů, kolik bude nezbytně nutné k obsluze lodi. Tím zároveň vyvstává otázka, co podnikneme dál. Politická situace je taková, že si nemůžeme dovolit objevit se ve sféře vlivu

Spojeného impéria s akonským

bitevním křižníkem. Vyhledáme neutrální prostor a z něj pak zavoláme nějakou pozemskou stanici a pokusíme se jí vysvětlit, že jsme oprávněni cestovat do Impéria. Jak znám naše byrokraty, neobejde se to bez potíží, protože po katastrofě na Tombstone jsme považováni za mrtvé."

Fred domluvil a rozhlédl se. „Všichni souhlasí?"

Jay a Lester přikývli a všichni tři Akonané pohnuli vodorovně oběma rukama.

„Dobrá, jsme dohodnutí. Pokud jde o tohoto muže..." Fred se otočil a ukázal na Themula, „raději bych počkal, než se poměry uklidní, a pak teprve bych jej předal ákonskému soudu."

Doslov

Bitva skončila naprostým zničením dvanácti akonských lodí a zbytek svazku unikl do hyperprostoru. Plukovník Whitman nikoho nepronásle-

doval. Nepřítel utrpěl značné ztráty. Velitel akonského svazku patrně podcenil ultimátum Pozemšťanů.

Whitmanov a jednotka se stáhla zpátky ke stanici Nord V. Tam si mezitím vyškrtli ze seznamu dopravní loď AKOLUS i její posádku, předali centrále hlášení o ztrátách a odpovědní činitelé na sebe vzali nepříjemnou povinnost uvědomit rodinné příslušníky o osudu pohřešovaných.

Naproti tomu Červounů, kteří zmizeli společně s planetou Tombstone, nikdo nelitoval.

Clark Darlton KANDIDÁTI SMRTI Z AKONU

ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM Edice Perry Rhodan, sv. 178

Z německého originálu Die Todeskandidaten voň Akon, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložila Anna Štorkánová.

Vydal jako svou tisící sedmistou pátou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 1998.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.